

Cevdet Dino

- Şiirler -

Yayın Tarihi:

16.04.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Cevdet Dino

Yılların sarhoşluğunu yaşayan, binbir renge sahip ve bir o kadar da çelimsiz ikliminde uzun çayırlıkları barındıran, Huriler (Bu topraklarda hüküm süren eski bir uygarlık) döneminde Erbuni Han olarak bilinen ve Anadolu'nun kuzey doğusunda yer alan Ardahan İlinin Hoçvan Köprücük (Xewıskar) köyünde doğdu şairimiz. Kafkas Üniversitesi Türkçe öğretmenliğinden 2007 yılında mezun oldu. Bir çok makale ve denemeler yazdı. Şu an Ardahan 23 Şubat İlköğretim Okulunda çalışmaktadır.

A... Burjuvazi

Taş konaklar boy boy sıralanıverir
Avlularında matem rüzgarları esmeden
Kapısında hep keskin dişli
Karnı tok sırtı pek itler
Kırıntılar, cesetler, biraz mangır...
Yükselen konakların kapılarında
Yatan itler, çerçeveleri gözlerinde
Sadık köpeklerim!
Burjuvanın resimleri taş konakların duvarlarındadır
1700'lerden beri siyah- beyaz portrelerle
Dededen toruna ışıltılı, Kehkeşanlı bir miras seli...
"Küçük" şeylerle mutluluğu hiç yaşamamış
Vardır her daim konakta bir iki serseri
Bilmezler proleterin nasırlı ellerini...
Ki, o nasırlı eller bir gün yıkacaktır bu eseri...
İtlerim, serserilerim...
Beşikteki bebeleri dahi taşeron firma sahibi
Kollarında altın yaldızlı isimleri kazıladurur
İlk tekmesini atana dek ezilenin tam orta yerine kığının...
Sırça saraylarda, altın çerçeveli aynaya karşı boyanan sürtükler
Namuslu, emektar köylü, şehirli anaları bilir misiniz?
Elleri değmemiştir sizin gibi süs bebeklerine
Değmesin!
Ne su ne de hava arındıramaz çirkefliklerinizi
Dünyanın malı, mazlumun ahı sizin olsun ölene değin...

Cevdet Dino

A... Cebimde Kızıl Bir Süs

-Cebimde kızıl bir süs
Denizin haykırışı ürpertisini nakşetmiş-
Kırışık alнімda baharın son kokusu
Çatlamış tomurcuklar neşemi bozmaz
Yükselir dalga kıyımda
Yüreğimde çakıl taşları
Ezilmiş damarlarım vurgunlarla
Omzumda sarp yamaçlar
Volkan patlar sağımda solumda
Ufuklarım kuş seslerinden eksik
Doru taylar kıvamında kanım
Akmaya yol vermez vadilerim
Önümde setler, boğazımda bir düğüm
Buram buram ölüm rüzgarları
Çalıkların arasından estirir
Denizin mavisi irak cesedimden
Solgun benizli bükler cephemde
Bir cenah suskun yamaçlarda sessiz
Bir cenahta korkunç hengame
Cebimde kızıl bir süs
Denizin sesleri muğlak bir nefes...

Cevdet Dino

A... Çocuk ve Resim

Keder içinde dağların zirvesi; beyaz tüller, ak sakallar uzar eteklerine
Rüzgar ve boran, tan yerini ağartır sinesinde
Bir kızıl şafaktan sonra perçinlenir güneş ve açılır kirpikler dondan
Bir nehir kaynak bulur kucığında o kadim tepenin
"Bir köy çocuğunun resimlerine yansır silueti
Dağ kahverengi, doruklarda kar ve bir ırmak ak köpüklü
Birkaç ev, birkaç ağaç ve bir köprü...
Masmavi bir dere altından boy verir köprünün
Güneş iki tepenin arasından el uzatıp gülümser..."
Gece lambaları eşlik etmezdi çocukluğumuza
Mumların loş helezonlarında büyürdü hayallerimiz
Gün, tükenen domuz yağının son alazlanmasında başlardı
Kibrit kutuları ve gazoz kapaklarıydı uğraşımız
Kimin daha çok varsa kapağı ve kibritleri kiskanılırdı
Çocukluğun resimlere yansımayan yüzüydü gece uykuları
En güzel yağlı boya tabloları...
Ama çocuk olmayan bilmezdi bu renkleri
Saklı durur hep yalnızlığı yaşayana değin...

Cevdet Dino

A... Gri

Koynumda yeşil büyü, kahin aylularında matem
İksir ekşitir dilimizi mayalandığında
Söylenmemiş birkaç söz kalbimizin üstünde
Parçalar bedenimizi mavi sular
Bağ bozumunda irsîleşir kanımız
Hücum eder cesedimize ışık
Bir ölünün nuru parıldar kabrimizde
Donuk dudaklarımızda birkaç hece
Bitmemiş bir kelime
Ve yazılmamış bir cümle...
Kırpiklerimiz biçer birbirini
Ağırlaşır kapakları gözlerimizin
Soğuk bir çehre ve gri kuşatır gökyüzünü

Cevdet Dino

A... Kırıntı

I.
Kırıntıları gökte külümün
Kanatlarım takılı gölgede
Uzun sanrılar tuttu elimden geceler boyu
Yakut hüzünlerden sonra morumsu bir siluet
Gözlerimde irildi iris,
Şeytani fısıltıdır sesler kulaklarımda

Dün gece atıl kaldım kendi düşlerimde
Terk ettim hüzzamlığımyı aynada
Saklasın zaman her izbe dokunuşu
Hatırlanır belki bir köşe başında
Yüzünün deltasında duran hızma

-Teninde büyüyecek her hayalet
Önce beni anlamlandırmalı
Bedeninde bir işgal olmamalı
Eğer senden gelmediyse kirli bir davet-

Bir kırıntı kısa, masum anlardan
Sonrasında uzayan şafaklar
Kızıl kıpkızıl gökler, gökler de kan
Ne yıldız parıltısı ne serencam
Herkeste bir kaçış
Anlamsız, üryan ve farkında olmadan

II.
Busede şarap, bir ekmek kırıntısı
Kupkuru, bir içimin ardından
Dökülür davına demir
Kızgın yakarışlarla
Soğur içimde kristaller
Gözlerim bir parça cam
Kırılır kirpik darbeleriyle
Suya vermek kalır yeniden
Yeniden tutsun diye demi

Sensiz şehir ezilsin topuklarımyın ardında
Bir nim sıcaklık büyür başucumda
Her adımda uzar gölgem
Geçerken yalnız senin sokaklarından
Korkunun kırıntısı boy verir
Esmer caddelerin yitik kaldırımlarında

Bir kırıntı,
Devlerin yaşadığı masalarda
Cüce kalır arzularım
Sofanda senin
Mesafeler uzadıkça her parmak boyunda
Ellerim titrer sana uzanmaya

III.

Antik kentin çarpık bacaklı kızı
Pencerende gülümserken güneş
Coşkun akarken kanın deli sulara
Ben geceden kalan düş kırıklıklarını sayardım

Şarabın kızılı sirayet ederken kadehine
Dudaklarında ıslak bir buse canlanır
Her damlasında katledilirken heceler
Kelimeler dolusu hüzün bulutları kuşatır beni

Bir kırıntı kalır,
Hiç anımsamadığın bir gecenin ardında
Ruhunu satar bir bilge şeytana
Pencerende yine açar gün
Gün ve mazide bir eş
Kırıntıları topla
Onlarla doğacak güneş

Cevdet Dino

A... Kir

Kirli ucunda kaldım bu ömrümün
Sadece kir ve suratı asık yalanlar
Bir vakte kadar geçer sandım hüznüm
Geçmedi kaldı bende her an
Esir oldum düşlerimin yalnız baharına
Tek kalmak baktım ki acı vermedi bana
Attım kendimi bu yeklik pınarlarına
Durulandım ve duruldum
Boğuldum...
Aktım bir baştan diğer başa
Dört yanı sefil bu telaşımdan
Silkindim iğneli yapraklarımdan

Cevdet Dino

A... Mangalda am Kozalakları

am kozalakları
sereserpe gövdesinde ağacın
Islak ve nemli bedenlerine hücum ediyor güneş
ışık süvarileri kuşanmış kılıçlarını
kurutur sırtlarından süzölen teri
çıtır çıtır her nefeslenişleri kozalakların
yanık kokusu tüter yüreklerinden
hafifler bedenleri
rüzgar, matlaşmış saçlarını tarar
süsenler kayıp verdirmez belki kollarını
ama dökölür derilerinden parlaklık
gökte bulut kardeşliği bozulunca
bir umut doldurur kisvelerini
birkaç damla rahmet
can suyu aşilar kemiklerine
yeniden doğmak fikri hasıl olurken
bir anda kesilir gri
barış hakim olur yedi renkte
gökte kavisli bir çizgi
bulutlar selamlar uzaklaşarak birbirini
güneşe kucak açar asuman
çatılır kaşları kozalakların
ne sığınacak bir dulda
ne de kanatlarını gelecek koca bir kelebek vardır
bu ıslaklığın kuruması
kalan son nefeslerini de alır
çıt çıt çıt...
ç-ı-t ç-ı-t ç-ı-t...
yanar gövdeleri

Cevdet Dino

A... Mavi

Gülüş mavi gözlerinde
Dilinde sesi çocukluğunun
Kısa bir anın kıpırtısı
Yeni bir aşka pencere açar
Lal simamda durur ılık bir koku
Üstümüzde gece örtüsü karanlık
Sabahın uykusu tükendiğinde
Yeşiliyle bir tepe durur karşımda
Birkaç damla sızı dökülür avuçlarıma
İris susar terk edilmiş anlamsız duruşuna
Mavi büyülenirken dudaklarımda
Aklımda yokluğun canlanır
Kasvet zihnimi bulandırır, durur...
Aşkını iter canavarlaşmışların avurtlarına
Mavi yükselir ince bir tınıyla
Hüzün kuşatır beni
İçimde karanlık bir sancıyla...

Cevdet Dino

A... Muğlak

I.

Hangi şehirde kalır külüm savrulup
Ateş yakar mı, buz tutmuşken ellerim
Geride kaç masum hayalet durur kalbimin
Kanatırken yıldızlar, ışıkları ...
Bir adımda yorulur bilekleri ayaklarımın
Oysaki çok var daha yürümeye...
Bir yağmur neden ıslatır yalnızken
Sis perdeleri antik kentleri boğar mı düşlerinde
Kaç tanrı doğar annesinden bu vakit
Mürur ile -seyre dalan- serçenin kanatları kanar gökyüzünde
Hangi dal korur gölgesinde, pençeletir zarif bedenini
Uçurumda rüzgar okşar mı insanın suretini
Kim hisseder bu halde iken serinliği yüzünde
Hülleleri inince dalgaların kıyıya, hangi deniz kusmaz kederini
Kaç kum tanesi salınır damlalarında
Çakıl taşlarının matlığı tane tane avuçlandığında
Kimin durgunlaşır kalbi bu dokunuşlarla
Gecenin karartısı saklar tüm katilleri heyulasında
Muğlak cesetler dizilir aydınlığın ışıltısında

II.

Küllerini Anka'nın taşır kanatlarında Ebabil
Çiğlik salar gökte dolu dolu bir ayın
Matemi derilir her şehre...
Yutar uçurum yüzümdeki rüzgarı
Avuçlanır sevgi yüreğimden
Rüzgar salar kıyılarına denizin, nefreti
Ağlak bir kayanın dibinden...

III.

kurşuni tende gecenin som izleri;
gece lambası gökte ay
loş artıklar, yıldızlar...
hangisi güneşim olmaya aday
muğlak bir mevsimde kar
tüm benliğime usul usul yağar...

Cevdet Dino

A... Sessizlik

Sessizlik demlendi gönlümde
İçilesi renk değil ki kırmızı
Oluk oluk şarap...
Kırılgan mevsimin kanlı siması
Gül mevsiminin elvanı değil;
Şehrin sessizliği
çıtırdar içimde...
Kilit vurdum dilime
Çelik kuşatması bir gecede
Demir soğurmuş göğsüme...
Tınıdan yoksun düşüm
Kapı duvar tenim
Bir dokunuş uzak iklimlerimden ...
Sessizlik demlendi gönlümde
İmgelerim askısında kaldı kalemin
mürekkep mavisı gökyüzü
kağıdın suretinde kelimeler
parçalanmış tüm heceleri ha-ya-tı-mın
uzak bültenlerde şiirlerim
ve bir çocuk içimde
en yakınımda...
karanlık gözleri uçurumların
heybelerinde âmâ çığlıkları kuşların
denizin saçlarında yıldızlar
dikenler, ısırğan otları karanın bağrında
acıtır siyah-beyaz zıtlığı
bir gece boyunca neon lambaları
yakamoz ışması
suda dönen şuleler
buğusunda ateş tanecikleri güneşin
sokak sessizliğinde köpek uluması
dem tutar yalnızlık elimde
Sessizlik bir gecede demlendi içimde
Şımarık, deli, sarışın, esmer bir gece...
Kanımda dolaşır gölgesi gidenin
Rap sesi ayakların yırtar bedenimi
Çığlık gibi keskin bir hüsrân
Gözlerde saydam damlalar
Doğuşu ölüm getirir sırt çevirmenin
Aşarken bir tepeyi
Ardınca bakmanın acımasızlığı
Batarken kamburunda tokmak hülleleri gibi zaman
Sessizlik boy verir göğe yükselen ağacın dalından
Masallar diyarında üstünde yürünecek bulut yoktur
Bir boşuk hüznün misali hançerinde can verir deniz
Kayar topuklarından toprak, çamur ve heyelan...
Çıkmaz sokaklarda sıkışır içindeki insan
Derin bir nefesle sanırsın ki sana döner yaşam
Çektikçe içine boşalır bin bir hicran
Ve sessizliğin ardında sensizlik anahtarı
Çözülmez bir kördüğüm
Bir kilit, açardan irak

Ve en sonunda
Sensizlik demlenir gönlümde
Terk etmeyecek seni hiçbir an...

Cevdet Dino

A... Süvariler

Ne yiğit süvarilerdi dağlardan heybetle aşarlarken
Nice devrilip doğruldular hayat çınarının altında
Günler geçmek bilmedi bazen vakit uzadı
Papatyalar menevşeler kokladılar
Yürüdüler ova ova diyar diyar
Yare selam eksikti sözlerinde
Yaralandı kor yürekleri her sessiz kaldıklarında
Bir bahçıvan gibi narin ve kırılgan
Bir zalim kadar gururlu ve kibirliydiler
Kemer boylarında saz çaldılar dem dem
Geceleri en çok severdiler sıcak ve fırtınasız geceleri
Ateş ne mucize buluştu ana kucağı kadar sıcak
Dağlar önünde diz çökülecek büyüklükteydiler
Esirgeyen ve saklayan kucağında emziren
Onlar ne yiğit süvariydiler aynı renk aynı motiflerle
Ayaklarında kahverengiler yüzlerinde eksik bir umut
Ah onlar ne yüceydiler ...

Cevdet Dino

A.... Bir Aşk Masalı

I
Bir aşk masalı...
Biri varmış
Su misali berrak bir bakış
Saçlarına kelebekler
Taç yaparmış
Rüzgar dokununca tenine
Alem mis kokarmış
Uzatınca ellerini
Güneş sıcaklığını avuçlarına sunarmış
Sunaklar onu kible yapar
Tüm çiçekler güzelliğine taparmış
Upuzun bir nehir boyunda
Küçücük dünyasını minik bir evde saklarmış
Sarp yamaçlar onu insanlardan
Uzak tutarmış
Tek geçit nehrin üzerine eğilen bir ağaçmış
O da ay doğunca yapraklarını suya salarmış

II
Biri varmış
kendi topraklarında tutsak yaşarmış
Bir nehir boyunda
zindanda esir alınmış
Ayaklarında pranga
gözlerinden umudu çalınmış
Günleri geçmek bilmez
zamanın ne olduğunu şaşırılmış
Topuklarında çamur
bedeni balçıkla sıvanmış
Yitirmiş kendini sabahlara dek ağlarmış
Ne zaman gün batsa
bir ateş böceği ona ışık saçarmış
Ay doğunca yüzünde minik bir tebessüm belirir
Ruhunu ona açarmış
Dili lal omuzlarında yorgun başını taşırılmış
Çoktan unutmuş sevdayı
Yalnızlık diğer adıymış

III
Bir gece vakti
Zindanın kapıları parçalanmış
Gökte hüzün
verde savaş patlamış
Biri prangaya çekiçle dadanmış
Kırmış zincirleri
kendini bilinmez nehre salmış
Su almış bedenini koynuna
Ay gökte gülücüklerle uğurlamış
Nereye sürüklendiğini bilmeden
Yüreğini tarifsiz bir ışıltı kaplamış
Ruhu balçıktan
topukları çamurdan arınmış
Yüzünü dönmüş göğe

ateşböceği tepesinde uçarmış
Suyun sesi kulağına
Ninniler fısıldar
Kaybettiğini sandığı umut
Avuçlarına biriken sudaymış
IV

Dere tepe değil
Suda yol almış
Bir zaman sonra
Bir ağacın dalına yakalanmış
Güçsüz bilekleriyle ağaca tutunmuş
Narin dalları incitmeden
Kıyıya adım atmış
Ne görsün gözler
Küçücük bir kulübede
Narin bir ahu yaşarmış
Pencereden nur yüzüne bakmış
Kendi sefilliğinden bir an utanmış
Kelebekler sarmış çehresini
Onu kapıyı açmaya zorlamış
Açılmış kapılar
biri içeri dalmış
Mah susmuş gökte
Olan bitene bakmış
Nur yüzlü dilber birini görünce
Yüzünde güneş açmış
Aradığı mutluluk
kapısında akan sudaymış

V
Birinden tutsaklık
Birinden yalnızlık
Uzaklaşmış
Gökten değil
Sudan üç umut damlamış
Birine aşkı
Birine hüznü
Diğerlerine de direnmeyi bağışlamış

Cevdet Dino

A.... Divan-ı Hal

Kadrini bilmez isem ab-ı hayatın vaha-i sahrada
Katre-i çeşm-i müjgan sel eylemez zerreyi yokluğumda

Nim-i har yakar efsalimi hak eylemişem ben
Sine-i derunda tig-i temren ile canımı yakan sen

-Canan-ı aşufte eyledi pir-i pak dilimi nalan
Edep kalmadı özümde cesedim libas-ı üryan-

Figan-ı hă l eder nağmesi dil-i hicran-ı derun
Keman-i aşk ile çalar bendini muallakta efsun

Ser-i maşuk-u avare meyleder şarabın demine
Ey yar-ı dildar bu eziyet u zulmet senin neyine

Cevdet Dino

A.... Özgürlük Marşının Aydınlık Sabahı

Kan kızılı bir sabah vaktinde güneş yüzümüze kin kusuyordu
İçimizde kendini yaşayamamış, esmer çocuklar yaşıyordu hala
Özgürce sabaha varıp gözlerini açarak güne, aynanın karşısında
Saçlarını taramak bile uzaktı, bir dal sigara çekip iliklerine dek...
Sabahı merhabalarla karşılamak puslu güne sıcacık kucağını
Bir anne merhametiyle açarak gökler kadar yaşasın gün ve güneş demek
Usturalı bir sessizliğe boğuldu ve ardında yitik bir seveda bırakarak
Giyotin keskinliğine vurdu bir sonraki gecenin sensizliği- sessiz nidalarla-
Ama hiçbir an umut yitirilmiş değildir, doğacak yine gün ve güneş
Şarkılarla doğacak- ekabir dağlar ardından aşarken aksak adımlarla-
Güne kavuşmanın özlemi...
Belki beden ezilecek kan kaybedecek etimiz avlularında matem,
Ruh iksirimiz hep diri kalacak zamana ve iç isyanımıza inat
Ukdelerle dolu bir yaşam, aydınlık sabahlara hep gebe kalacak değil
Kırılacak elbet zincirler, prangalar parçalanacak dem dolduğunda
Kanayan bileklerimiz ve solan yüzümüzde yine ak güller boy verecek
Yeter ki, içimizde tükenmesin tohumu tutan toprak ve can veren su
Zaman eskitmesin, yabancılaştırmasın özümüzü kendimize, tüketmesin
An gelir sırtımızdaki kamburdan iner hülleler azar azar yok olur tek tek
Kendini hissetmek hala var olsun gün ve geceler ne kadar da uzasa
Esmer tenimizde zaman beyaz çizgilerle acıtır belki canımızı
Gökteki sarı yakmaz olur bazı anlar etimizi, kavrulur derunda bir sızı:
"Jen ketye dile me nava zıvıstane jı ber ba sibe ki tari, evin meda dur ket..."
Bir yanda ise dur dinle kalbini ey kendine zülmeden, tüm zaman senin olacak
Zamanın bütün yorgunluğunu atacaksın üstünden sana gülümseyecek evren
Bekle, sabırsızlanma özgürlüğü fısıldayacak "uçurtma"lar kulaklarına dolunayda
Göğe yükselecek tınıları mutluluğun nağmeleri her bir notasında kutsanarak
Her hecede bir özlem her kelimedede bir çağlayan serinliği her cümlede sevgi...
Diri tut yüreğini esir almasın seni hiçbir keder ve aklın oyun oynamasın seninle
En büyük oyunu sen oynarsın çirkin ve çetin yaşama gülümseyerek umarsızca
Ey büyük özgürlüğün aydınlık marşının ilhamı, kal kendin gibi hırpalamadan gül
Çatlasın gök yıkılsın parça parça dağlar bendinde, içinde hiçbir set kalmasın
Şahrem şahrem dökülsün yüzüne saçların her telinde yaşamının umutlu uzantıları
Bir sabah vakti kalktığında;
Puslu havayı dağıtacak ışması kalbinin, evreni aydınlığa boğacak varlığın
Aynada saçlarını tarayacaksın şarkılar mırıldanarak ve gözlerinde ışık demetleri
Bir tütün sarmalında pipon bir dolu çekeceksin içine bir dolu bir dolu....
Pencerende gülümseyecek sana gün ve eş
Bir sabah vakti ansızın doğacak beklediğin GÜNEŞ!

Cevdet Dino

A.... Zemheri

I

- Zemheri ayında kaktüs
Güneşin kucağında kardelen
Karışmış deniz ve toprak
Kuşun kanadında ayçiçeği
Balıklar büyür vazoda-

Al başını dağlar aş geceler boyunda
Kalsın küllerin ateşin sönümünde
Kanatlısın yüreğin delikanlı deminde
Çanlar sokaklarında çalsın
Matem değil aşk seni kucaklasın

Kahverengi yıldızlar büyüsün gözlerinde
Ellerine saçlarının kokusu sürülsün
Utansın gökte ay güneş utansın
Bir avuç mutluluk tohumu ekilsin bedenime
Uzasın gövdemde dalları ağacın
Yapraklarında sonbaharın kokusu uyansın
Merhaba desin saba rüzgarı tenimize
Mahmur gözlerini kavisli kirpiklerin öpsün

II

Küçücüğüm
eflatun kaşlarından
mavi kelebekler havalansın
Ertede ben kalayım göğsünün
Sarsın beni heyulan

Alsın nehirler kiritimi
Ravzana dökülsün çaresizliğim
Tenhada açılsın yediveren gül
İnsin karasular gözlerine mevsimlerin
Kapında konaklasın hayalim
Oklar sinesine çakılsın kaderin
Vazgeçemem senden
Al bak sende kaldı yüreğim

Mazi asılı kaldı
Ortasında ömrümün
Haçeremde birkaç kelime
İlki sen sonrası yalnızlık
Nedamet var gönül seferimde
Ufuklar çaldı benden
Rengini gözlerinin

III

Tütün sarmalında tiryaki zaman
Bukleler çizer havada duman
nikotin 07
Aşk bana elveda mı dedi

Konar yeşile sarının siyatiği
Kahverengidir elvan-ı kebirin gözbebeği
Uçuk mavi kirpiklerde rimel
Dostun yüreğinde bile biter
Kıskançlıkla büyüyen keder

IV

Bağlı topuklarımda kan dilimde ısırğan
İçimde kahverengi küller
Büyür solumda hazan
Tek bükümlük kamburum aklımda
Sevda... saçlarımda dikenli teller
Parmak ucumda kin
Ayrılığın küpü avuçlarımda
Çiğlik çiğlik isyan kuşların kanatlarında
Tutsak saik bir sandalda
Sürüklenir cesedim
Kendini bilmez mavi sulara
Yalnız ruhum şafağa dert yanar
Camda buğu, sigaranın isinde yanan bir an
Gece ziftlenip boğulduğunda
Ardımda solan güller
toprağa
Bir içimlik suya muhtaç
Çölde kalan ebabiller

Atma beni uzağına
Denizde ağırlaşır derim
Yakar dalgalar dinginliğimi deliririm
Sormasın beni ne yar ne yaran
Varsın unutsun tenimin kokusunu
Uğrunda methiyeler dizdiğim canan
Şarsın kolları zehirli sarmaşıkların
İçsin kanımı çekilene kadar
Yeter ki anlasın sevgimi
Karanfil gözlü sultan

Tik tak akrep ağır aksak
Yelkovan koşar adım
O da benim gibi deli ve tutsak
Aşk bu mevsimde bir bana mı yasak

Ötede durur kadeh
Saraptan ırak
Bir yudum alasım var
İçersem bu dem

Sarhoşluk olur gönlüme tuzak

Cevdet Dino

A....Sensizlik

Belki tohum tutmaz toprak, çatlar dudakları...
Ama sensizlik baki kalır ezelden ebede
Bir misyonerin sırrını taşır gidişin
Ardından bakakalır ümidim bir başka sabaha değin
Arşınlanır yol her karışında kan gülleri
Çırpınır deniz, pul pul dökülür köpükler
Çakıl taşlarını ezer yağmurun ızdırabı
Yankılanır içimdeki ses
Bir ses ve ardından boşuk bir nefes
Tutar beni mavi, boğar karanlık sularda
Özlem ırsileşir,
Akar kanımda huysuzca
Hücum eder fırtınalar soğuk avlulara
Tenha, yalnız ve ıssız zamana çakılıp durur beynim
Usul sınırlar çizer yüzüme kahverengiyle hüznü
Sensizlik baki kalır bakakalırım ardından uzun uzun
Sis perdelenir gözbebeklerimde
Gölgen bile kaybolur ufukta
Hayal alemine karışır varlığın
Nihilist sancılar yaşatır bana yokluğun

-Bırak dağılsın kinin ellerinde
Beyaz güvercinler havalansın inci mimiklerinde
Açılsın kapılar ardına değin
Dökülsün kalbine gözyaşların
Kırpiklerin öpsün keman kaşlarını
Özlem soluğunda hıçkırıklara boğulsun-
Bir sabah vakti tan yeri kızılâçalarken rengini
Musalla taşında dirilir öfkem
Terk edişin canımı alır

Sensizlik baki kalır ölürüm ardından yavaş yavaş

Cevdet Dino

A...Dur Gitme

Dur...
Dur...
dur gitme
Sesim yankılanır ta uzaklara
Ta, uzaklarda ayrılık
Bu düş sarmalı içine alır da seni
bırakmaz
Prangalar dizilir ayaklarına
Geri dönemezsin
Ketum kalır yüreğin
Bir yalnızlık içersin
Üşür bedenini sıcak bir ten ararsın
Bulamazsın
Alnına şimal rüzgarları
Koynuna puslu dağlar sokulur
Sen bensiz hiçbirini
yenemezsin

Cevdet Dino

A...Gelecek

Ayrılık özgür toprağın yağmura hasretidir
Gün ışığından alıkoyar yıllanmış sevgiyi
Deminde kalmaz yüklü bulutlar savuşur
Taneler ıslak ıslak düşer kucağına aşkın

Asi rüzgarın önüne kattığı bir toz parçadır
İnsanoğlu
Esrik tadından yoksunken küllenir kanatları
Boranda ipleri koparılmış bir uçurtma misali
Kaderin sularına gebedir savrulan yüreği

Uzatırken ellerini masum çocukluğun düşleri
Bir heyula sarar yaşlanmış bedenini insanın
Geriye dönmek arzusu fısıldanır kulaklarına
Bilinmez bir nidadır bu içten içe yükselen
Aşılan uzak, ihtimal dışı kalmıştır geçilmez

Zaman kin ve kan dehlizlerinde koynuna alır
Sobelenir geçmişin bir duvar dibinde
Birkaç not düşülür, birkaç tebessümle minik anılar
İstikbalinde muamma bir koşturmaca
Yorulur ten, düşlerinde acı kuşatması

Cevdet Dino

A...Kayıp Ben

Kaybettim tahtimi
Kemirgenler aldı disleriyle
Ruzgar sildi tozunu
Par kaldı elimde
söndü ışığım
Yeknesak bir ışım
Günbegün ardımda
Gri hala gölgem
An bitti hücremde
Can çekişir kalemim
Akar bendime keder
Doldurur canımı kin
Hüzün boyverir tenimde
Gökte toplayamam ışıklarını
Yıldızların
Uzar esaretim göğsüme
Bir hançer yarası
Özlemin
Suskun dilimin ülkesinde
Şakaklarimin orta yerinde
Birikir çizgiler
Acitir zamanın evrilişi
Bir kadehte bogulur sevgi
Ayyuka çıkar timsalin
Esmer esintiler
Koparır seni benden
Kaybolur benliğim
Sensizlik yurdunda
Can verir mavi...

Cevdet Dino

A...Mavi Sızı

-Bir soğuk
bir garip
bir mavi sızı-

İç sesiyle yankılanır deniz
Bembeyaz bir örtü kuşatır Göğü
Karanlık bir gecenin heyulasında
Açılır Kapıları matem
Dert içre dem Sürer özlem
Boylamında sağımı boştur güneşin
Buz tutar yalnızlıkla yoğrulan beden
Anılar söker günü evirir geçmişe
Akar damlalar çözülür bilmeceler
Ama ne arşınlanır deniz
Ne de açılır gök
Saklanır kisvelerde iksir

...

Cevdet Dino

A...Sigara

Salınsın pervane bir nim yol almadan
Etrafı barut ve ise bulansın zihnimiz gibi
Çat kapı gelsin hüznün sinemizi dererek
Âlkış tutmayız belki ama çekmeyiz tetiği de
Uzasın dumanımız pervanenin koynuna
Dönüp dursun terk etmeden bizi kaderin oyunları
Haçeremize küfür pelesenk olur
Şaldırır nikotin cigerimize hummalı
Öldürmez belki bizi ama çok da yaşatmaz
Anason kokusuyla bezeli gök sofralarında matem
Açsın kollarını pencereler,essin bad-ı saba
Alıp götürsün serinliğine nefesimizi
Gark olmadan kokumuz tütün sarmalına
Pervanenin serzenişiyle bulanır içimiz
Demlenirken yüreğimizde yoksunluk
Son nefesi vurur parmağın ucuna
Dilimiz esrarkeş olur yanık tadına
Parmak uçlarımda birikir sarı
Söner ateş
Donakalır on gramlık dumanlı fırtına...

Cevdet Dino

Aaaa Terk-i Merv

-Karşı duvarın penceresinde hala duruyor yıllanmış anılar
Birkaç şiir dizesi, gecenin karanlığına inat bir mum ışığı... -

Aynı mevsim bekleyişin soğuk hüznünü ekiyor yüreğimize
Yine bir yılın başındayız ilk valsın üzerinden geçiyor zaman

Özgürlük marşının sabahında durulsa da nağmesi
Şarkılar sınır tanımaz yeter ki özlemin saati gelsin

Cevdet Dino

Acı Kuşatması

Şafak sökmek üzre
Bin dert yüklendi bulut
Özünden içre
Bir yanı tan vaktiyle kuşanmış
Bir yanı geceden kalma
Despot bir büyü...
Adem elması iner de kalır
Ağlayış soluk tutar
Boğar tende canı
Gök kubbe karasından sıyrılır
Matem benim, dert benim
Bir bulut saklanır kucağımda
Üşüyen yalnızlığım tutar
Gam, keder, pusu, sis ve eleme
Asumanın çetrefilliği
Bir kenti alır ayaklar altına
Kuşların çığlıkları karışır suya
Doklara dökülür zaman
Tavında zincirlenir acı
Boynumda...

Cevdet Dino

Adın Gibisin

Adın gibisin yine
Adın gibi yaldızlı
Müsemma derler buna
Arap komşular
Ben değiştim adında
Adının tadında
Sayıklarken geceleri
Rüyamda
Adın gibisin yine
Adın gibi sımsıcak...

Cevdet Dino

Adsız Şiir

Doğmadı güneş...
Soğuk içim...
Gittin...
Git...
Kalmasın senle var olan suçum...

Kalır bir anı siyah gözlerin...
Kalsın...
Kapadıkça gözlerimi, göreyim gözlerinden...
Bir gözüm de sen ol karanlıkta...

Çizgilerin avuç içinde uzasın...
Uzasın çizgiler...
Boy boy, ilmik ilmik...
Belki olurum bir ucunda...

Anlamadım...
Sevemedim hayatı...
Her dokunuşunda bir hasret...
Dokunuş...
Dokun...
Can bulur belki benim...

Cevdet Dino

Adsız...

Raks-ı dem zemheri erağında eyledi maşuk-u talan
Ey dil, küffar-ı rakkasedir goncada vird-i zeban

Muallaka meyleder gecede, nim-i derunda kalan
Nisyan-ı pervanenin kıpırtıları bezm-i eleste ryan

Cevdet Dino

Al Ellerin

Altı kuleden serenat tınları
Eser balkonuna bir evin
Penceremde tutulur nağmen
Telleri mırıldanır gecenin
Kemanın yükselir ahı çehreme
Dövünür pervazın mermeri
Perdemde sigaranın sinmiş isı
Durur imgesi gölgenin bedenimde
Hızması düşer ruhumun
Bir ışık huzmesi bestenin sözlerinde
Çalınır gözlerimden mavisi denizin
Yükselir kulenin surları
Her parmak uzunluğunda
Tutulmaz elin...

Cevdet Dino

Al Ömrüm

Bıaktım ömrümün yularını
Şaşı ibrelerim gülüne badın
Cenahımda sillesi kör yaşamımın
Esrik bir tat bırakır damağıma
Neon lambaları...

Cevdet Dino

Aldatmak

Uzayan şafağım
Bir düğün akşamında
Terli resimler
Ardında duran bir fon...

İklimin sertliği
Terimi silerdi
Tarihi yazan aşkı
Aşksa aldatmak

Eskiden her düş
Kendi masalını yaratırdı
Sofrasında tanrının

Tanrının sofrasında
Aşka muhtaç kalınırdı
Yoksa kaçınılmaz bir sondu
Aldatmak...

Erkek çocuğa hasret kız analarına
Tanrı seslenir:
"Urçan kadının ellerinde
ilahlaşır bir kız çocuğu! "

Tanrı kendini aldatırken o sahnede
Yüreğinin köşesindeki kızıl şamdanda
Erimiş bir mum ve yanmış bir ip durur
Kadehinde yasaklı şarabı...

Bir akşamüstü ellerimizden
Kayıp giderken bir yıldız,
Hasreti yaşamak dürtüsü kalır sadece
Ve her hasret bir aşkı doğurur
Her aşk bir aldatmaya gebedir

Bad-ı saba çaldığında demir tokmaklı kapını
Koynunda minnacık bir çocuğun elleri dolaşır
Göğüs çeperin yırtılır acıdan
Ama tez alışırsın yeni doğana

Cevdet Dino

An

Erisin...
Zaman kavuşturmadan
Kesilsin bilekleri yelkovanın
Akrep zaten ağır aksak...
Asılı kalsın duvarda melal
Tik tak ızdırabı minenin
Çınlaması kulaklarımda
Geliyor nörtnala
Yitirdiğim an...

Cevdet Dino

Anlat

Anlatamıyorsun;
Belki de kaybetmek korkusudur
Bu gerçeklerin yansıması!
Anlatabilmelisin oysaki;
Benim sende bildiklerimi.
Bildiklerimi benden saklıyorsun,
Her rüzgarda olduğu gibi!
Anlat,
Değiştirdim ben kendimi.
Eskisi olsaydım
Belki kabullenmezdim seni,
Yenisiyim bu yaşlanmış çarkın
Anlarım inan seni.
Farkındasın
Ama,
Anlatmıyorsun
Anlatamıyorsun nedense ki...

Cevdet Dino

Arka (-) deş

Kelepçelenmiş ellerinle dokun bana sevgili
Utanma, krem kokmasın ellerin
Yüzün kupkuru, dudakların çatlak
Hapishane duvarlarının nemi
Vurulmuş boynuna sistemin kancıklaşmış gemi
Biliyorum o tadı ve kokuyu
Biliyorum sevgili...

Nolur tek bir gözyaşı dökme değmez;
Akan tanedeki çınlayan ağıda
Kulaklarını dikmiş ite,
Seni görünce
Kapısına kilit vuran oportüniste
Değmez...
Ağlama sevgili...

Dağılmasın rüzgarla
Saçların kirden
Senden esirgensin su
Denizler senindir
Çalınır gözlerinden gece uykusu

Yaşın yirmi bir
Taze bir çınarsın
Zemheride suya düşen cemre
Hayat ağacının açılan ilk tomurcuğu
Bir nefessin sen
Sevgili...

Bunlar kancık tohumu sevgili;
Sokakta pehlivan
Sırada sırdaş
Ekmeğini paylaşan işçi
Arkada eş,
Cana dost ve kardeş gibidirler

Nidaları:
"Vatan, millet ve Sakarya! "
Bizim gençler,
Amerikan mandasını denize dökünce
Bunlar dökene kurşun sıkar ya! ..

Bu memleket bizim derler
Bir anda on yiğidin başını yerler

Yürürken sen servi misali
Sakın bükme boynunu
Adımların bile gençliğin özgürlük timsali

Arif:

“Tanı bunları tanı da büyü! ”
Derdi bir şiirinde
Oku sen de oku
Olma onlar gibi bir sürü!

Ruhun benimle sevgili,
Devrim kınında yaralı bir hançer
Doğdu doğacak büyük zafer
Adın yazılacak yirmi üçünde bir taşta
Ey büyük arkadaş sen çok yaşa!

Cevdet Dino

Asır

Üçüncü çeyreği bak hayatın,
Yüzünün imgelenmiş çizgilerinde
Şimdiyse,
Göğsünün güneş kokan yerinde

Cevdet Dino

Aşinasız

Dört mevsimin bir günde yaşandığı şehrimin
İklimi, insanları, tarlası, ovaları, bükleri
Ne kadar yabancılaştınız bana
Ben ne kadar yabancılaştım size?
Daha dün ufak bir çocukken tozlu yollarında koştuğum
Telden arabalar yapıp sürdüğüm
Taşları üst üste dizip devirdiğim memleketim değil misin?
Oyun diye camını kırıp kaçıttım
Kırık camın yerine küfredip poşet saran Sefer amcam
Gözlüklerini sakladığım
Arayıp tökezlediğinde güldüğüm dedem
İplerini koparıp kirlettiğim çamaşırların
Evinin duvarlarını çamura buladığım Azize teyzem
Ne kadar uzaklaştınız benden
Ben ne kadar yabancılaştım size?
Mahallenin bakkalı, nalbantçısı Memiş emmisi
Çocukluk arkadaşım-hep kandırıp ağlattığım- Reco
Küçüklük aşkım hayal dünyam Şirvan
Şimdi geçerken mahalleden bir selam vermez oldunuz
Aşına olduğum gönlümün diyarı
Memleketim, sırdaşım, boy verdiğim toprağım
Neden bu kadar aşinasız kaldık birbirimize
Ne oldu da tenlerimiz tanımadı birbirini
Aşinasız kaldı yüreğimiz?

Cevdet Dino

Aşk-ı Tehir

Aşk-ı Tehir
-Doldu kadehime doldu zehir
İçimde çağlar kızıl bir nehir
Bu aşk değil bilinmez kahır
Gönül seferimi eyledi tehir-

I.
Uzar dumanında piponun soluğum
Uzar sabah,
Kilit gecede...
Sandıkçalarda bir giz,
Bir tutam tütün...

Sokağına sinmiş kokum
Saçlarını ardıllayan kızıl
Dökülür yüzüme yokluğun...

Cevdet Dino

Ateş

Yaklaşmak kaldı ardınca ateşe,
Körüklenmiş yeşil dallar arasında
Kar yığınlarının bürudetindeki ateşe...
Yaşamın kıyısında çırpınan
Körpe bir dalgaya uzanmış
İki sevgilinin ateşine,
Cehennem denen mereti buldum ben
Şarap kadehimdeki kızıl ateşte,
Bir zerdüşt veledinin dağlarında
Söndürülen ateşte,
Kandım ben ateşe;
En çok da
Suyla aldatılan ateşe...

Cevdet Dino

Ateşi Zerdüş

Burçları eş iki kalede Zerdüş ateşi yakılır
Ateşte çiy taneleri salar nefesini
Yükselir göğe buğusu
Tutuşur elleri, taneleri yağmurun
Yağar üstümüze terimiz, üşür sonra
Sonra bir el siler ıslak bedenimizi

Kalenin burçları ufka üfler sedasını
Kulaklarında yankılanır ürperti
Boynunda durur süsü aşkın

Yorgun şehrayinlerle yıkılır bir burç
Yol, alır uzak bültenlere taşır ruhunu
Geride kalan hüznün maskesini takar
Dumanı tütmez ateşin, saraylarında Kisra'nın

İki sahifede durur nakşı yüreğin
Burcun duvarlarında...
Her dökülen taşın anlamı birleşir bir hecede
Her hece bir cümle
Her cümlede ateş-i Zerdüş

Cevdet Dino

Aydınlık

Bir engine sığmaz endişem
Hoyrat bir mevsimi çağırır yüreğim
Atılı sevdalar kaldı ardında göğsümün
Vuruldu kıyısına buseler köpüklerin
Köpükler ak ak... içimde bir ırmak
Taşar sonsuzluğa hüznüm
Üzerinde güneş batmayan ülkelerin
En kuytu, karanlık köşelerindeyim
Zaman eritmez ruhumun gamını
Solar benliğimdeki mavi
Griyle yüzleşmek ne büyük tezat
Yaşamadan göçer aydınlık...

Cevdet Dino

Ayrılığın Ahengi

Güneşi almış arkana gidiyorsun yine meçhule,
Kirlenmiş gölgen, kasvetle düşmüş önüne,
Kaldırım taşlarına sinmiş benliğın,
Gözbebeklerin ıslanmış, ayrılığın ahengine...

Soru işaretleri vuku bulmuş sinsi halinde,
Dünü anımsarsın, pembe renkli teninde,
Kızıla çalan saçların tel tel savrulmuş ellerine,
Gözbebeklerin ıslanmış, ayrılığın ahengine...

Serseri adımlarla muallaka gittiğın halde,
Kalbinin matemleri kalmış, bak, geride,
Yürüyorsun upuzun, kırık düşlerinle,
Gözbebeklerin ıslanmış, ayrılığın ahengine...

Zencefiller eziliyor, ruhunun ince yerinde,
Karamsar güller açılıyor isli yüreğinde,
Mavilikleri soldurdun gül bahçelerinde,
Gözbebeklerin ıslanmış, ayrılığın ahengine...

Sanma ki, dün yine gelir bugüne,
Dünler dün de kaldı, bunu bilmesen de,
Göz yaşların siler maziyi, her dökülüşünde,
Gözbebeklerin ıslanmış ayrılığın ahengine...

Şunu bil; bensiz esintiler bulacak her dem seni,
Fırtınalı denizlere dönecek, tüm ibrelerinin rengi,
" Ya sev ya terk et! " derdin hep,
Terk edilmişçesine,
Gözbebeklerin ıslanmış, ayrılığın ahengine...

Kış mevsimini yaşıyorsun, hummalı gözlerinde,
Donmuş kirpiklerin, kupkuru hayallerinle,
Yeni duraklar arıyorsun kendince,
Ama,
Gözbebeklerin ıslanmış, ayrılığın ahengine...

Nidalar koparıyorsun çılğın sesinle,
" Ene ente habibi! " ler diziliyor dilinde,
Unutma,
"Ente" feragat etti, kör yüreğinden,
Sessizce demir attın kuytu gölgene,
Gözbebeklerin ıslanmış, ayrılığın ahengine...

Cevdet Dino

Azat

önce hafiften bir rüzgar eser
dolanır gönlüme
seni ardıllayan saçların
kivir kivir, ince ince...
esen rüzgar fısıldarken
duvardaki resmini hatırladım
bana güveni hatırlattığın o anı
bırakıp gidenlerin ardından söylediklerin,
hele o sinirin yok mu?
bense kendimi suçlu hissediyordum
simandaki anlık mevsimsel değişimleri görünce
ama nerden bilebilirdim ki
yalancı baharın kapımı çaldığını
ve benimde beş yıl buna kaskatı
sersefil inandığımı
meğer,
önce hafiften bir rüzgar esermiş
sonra o bahar dolarmış ayaklarımıza
ihanet sarmaşıklarını
yine rüzgar eser
salınır dalında bir yorgun başak
sisli ve hamaylı...
rüzgarın ahengiyle bıraktım kendimi
sessizliğine,
kurmaca düzeninle aşka sürgün ettiğin bu yerde
çılginca düşünüyorum sensizliği...
boy verdikçe acıtan ihanetin yüreğimde
bütün küfürlerimi sana söylüyorum
dilimde anlamlı bir beddua;
yalancı bir bahar gibi solacaksın tenimde
ellerin uzanacak peşimden
kırılmalı ellerin...
ağlamaklı gözlerin yoluma düşecek
önce hafiften bir rüzgar esecek
sonra dalından,
tutunduğun o yalanlardan
ihanetinden yorgun düşeceksin
siz çökecek ve yalvaracaksınız...
ey yorgun bedenim
gönlüne vurulan gemi bırak
ihanetine varan o köpek gölgende kancıklaşacak
önce hafiften bir rüzgar esecek
gül teninde ihanetten uzak
yalansız bir güzel doğacak!

Cevdet Dino

Bana Mı?

I

Bir yel eser ki bu mevsimde
Mevsim; tanımaz kendini
Bu döngünün içinde
Bana mı kızgınsın ey toprak ana!
Bana mı kızdın?
Bir gül daha sararır dalında
Dallar susar bivakti zamanında
Düşer baharın sularına
Düşer, benzi soluk
Bana mı kızgınsın ey tabiat ana!
Bana mı kızdın?
Bir damla su, buz tutar baharın deminde
Üşür sancısıyla kendi içinde
Üşür güneşli bahar gününde
Bana mı kızgınsın ey cihan!
Bana mı kızdın?
Bir arıkuşu konmaz çiçeğin özüne
Sinesini dayamış kayanın sert yüzüne
Bir kanat çırpır sadece bir kanat
Hüznünün timsaline
Bana mı kızgınsın ey vadi-i efşan!
Bana mı kızdın?

II

Bir kaçak sevdasına dönmüş sonbaharda
Dönmemeliydi oysaki, kör müydü yüreği
İstemedi bu hayali yaşıyor şimdi
Gülmeli miydi sonun tekrar başında
Bana mı kızgınsın âlem-i büryan!
Bana mı kızdın?

III

Yaşıyorsak ömrün her latifesinde seni
Döndür bize yeniden sendeki gül kokulu teni
Kızma,
Kızmak sana yakışmaz
Her cerihamda anarken bizdeki simgeni

...

Cevdet Dino

Başlangıç

Yeni başlayan bir yolculuk
Bir ihtilalin başlangıç aşamalarını anımsatan
İllegal yürüyüşlerle büyüyen
Özgürlük çılgınlıklarıyla sessizlikleri delen
Tutsaklığının kor ateşini meydanlarda haykıran
Zindanlarda savrulup dağlarda yeşeren
Kimseye baş eğmeyip kimliğini coşkuyla yaşatan
Giderek derinleşerek anlam kazanan
Dönüp baktığında aslında boş diye nitelendirilen yaşanmışlıklara inat
Gözlerine baktıkça yüreklenen
Ellerini tuttukça güç kazanan
Benliğimin en derininden başlayan
Evrimle başlayıp barışla büyüyen devrimle sonuçlanan sana doğru bir yolculuk

Cevdet Dino

Bedenin

Gözlerinde
Uçuk maviyi,

Saçlarından süzülürken omuzlarına
Gülümseyen sırtık sarıyı,

Kıpkırmızı dudakların
Ve teninle bütünleşirken
Huzur yeşilini,

İnerken mor uçlara
Eflatunu,

Bedeninin merkezinde
Kırmızıyı

Yaşıyorum...

Cevdet Dino

Ben

Alnının, şakağının tam orta yerinde,
Düşüncelerin ve bir ben;

Kokumu aldığı vadinin kıyı şeridinde,
Bir uçurumun düzleminde,
İntihar çiçeği ve bir ben;

Hayat sularının aktığı incecik bir pınar,
O pınarın narin çehresinde,
Bir parça ab-ı hayat ve bir ben;

Zirvesi gölgeli iki inci tepe,
İnci tepelerin eteğinde,
Yalnızlık mihrakı ve bir ben;

Kalbinin en ince yerinde,
En derununda ise
Sadece bir ben...

Cevdet Dino

Bilmece

Bilinmez bir gece vakti ürpererek
Kasıklarına değin terlemek
Sabahın akıp gelmesi
Kuşların kafessiz ötüşleri
İşte, huzurun yalnızlık kokan sesi
Gün başlarken
Yeniden dirilmenin duyulan derin nefesi...

Bilinen bilinmeyen şarkılar süsler bitmeye yakın gecemizi
Gerçekle doğru arasındaki bilmeceyi çözecektir
Geçmişin karanlık yüzlerinden biri
Kendi döneminin aykırı bir sesi
Nietzsche:
"İçinde kahkaha çınlamayan
Hiçbir düşünceye gerçek demeyiniz."
İşte budur, filologun derin felsefesi...

Ruhsal bütün dengeler irdeler doğrunun çizgilerini
Mübah sandukçaları ve ziynet eşyaları,
Birleşimden kalan birkaç antika...
Maşivadan öte bir gerçeklik aramaya silkinir canlar
Doğru ve gerçeğin belbükümü noktasında

Belki de Faust'un ruhunu şeytana şehvetiyle satmasıdır
Belki de yel değirmenlerine saldıran Donkişot
Bulmuştur asıl olan gerçekliği...
Geceleri inen sessizlik paydasıdır
Yaşanmış tüm bilmecelerin...

Cevdet Dino

Bir Hece

Kısacık ömrün hengamesine döküldü heceler
Bir söz, yıllarımıza denk düştü
Bir söz öbeği, tamamı hayatımızın:
" Sensiz asrın hüznü bir terennümü, ömrüm."
Bir hece,
Sen.
Bir söz,
Sensizliğin durgun akşamları...
Bir hayat,
Sen olmadan yitip gidecek...
Son söz,
" Yaşanmamışlar kader değil ahmaklıktır..."

Cevdet Dino

Bir İ Sıkıntısı ki Belirsiz...

Küçük odama dolsun karanlık
Ne mavi kalsın düşümde ... kalsın hep yalnızlık
Viran olsun bu Şehir
Yıkılsın omzumdan başım
Evrene yayılsın mesnetsiz telaşım
Bir yemin vardı, andım, ahdım ve Şimdi de kahrım...
Ağlamak yok demiştim, ağladım...
Yıllar sonra sebepsiz
Anlamsız, garip ve zamansız...
Mekandan soyutlandım
Muallakta asılı kaldım
Gam, keder, ile, kasvet...
İçimde bin bir sıkıntı
Ya Rab bu ne dert!

21.24
27.12.2012

Cevdet Dino

Bir Nefes...

-İçimde bir ceset taşıyorum, karanlık gözleri
Çırpınır ruhum iniltisiyle... bırakmaz bendimi
Yırtılır göğüs çeperim, uzar sabaha değin elleriyle ellerim
Acı kuşatması benliğim, kızıl kahve tadında yalnızlığı içer dilim-

Düşer asumandan kirli kar taneleri
Soğuk alnımda gri huzursuzluklar
Sevdanın yeni bir adı var,
Kan, kin...; birkaç krizantem...

Sakladım tenimde izlerini...
Unutulur sıcaklığı buselerin, kalmaz tadı
Üşür içimde gölgen, belki anılmaz bir daha adın

Kaldı bende gözlerin,
Sus söyleme anlatır cesedin!
Zulanda birkaç nefeslik cigaran,
Bir dolu çek içine
Hiç sönmesin nefesin...

Cevdet Dino

Bizden Uzak

Dökülürler bölük bölük ovalara
Sonra kuşatmalar altında çocuklukları
Ayaklar ezer topuklarıyla oyuncaklarını
Küfür karışır gecenin zifiri karanlığına
Islanır tenleri ter ve gözyaşlarıyla
Yıkanmamış ellerinde kelepçelenir sessizlik
Tetikte birleşir parmakları
Elleri sessizliği avuçlarında birleştirir
Çığlık çığlık ışık demetleri saçar namludan
Namlu demirden demir sudan güç alır,
Geceleyin yıldız avlularında büyüyen kandiller
Aydınlatır olmayan yüzlerini,
Bakışları korkutur kendilerini
Ayna süs eşyası değildir onlar için
Taşımazlar gözlerinin yeşilini,
Sabah vakti sayarlar eksiklerini
Duasız, törensiz ağıtları...

Cevdet Dino

Çekirdek

çekirdek tanesi zeytinin
etsiz kemik,
kafatası kuşatması
sert bir derinlik...
yobaz mevsimde
zakkum dikenini
birkaç damla su
zehirli sarmaşık
kolları incir gölgesi
ağacın dalında urgan
sallanan ucunda
üç fidan,
dalında üç fidan
fidan daldan
dal fidandan...
körpe tel tel bıyık
köpeğin rengi gri
ne siyah ne ak
kağıda karılmış
kan ve kin
kalem kırık
karanlık bir gün
ey arkadaş
yaramız derin
birileri demiş
şu üç sosyaliste vurun
kesik soluk
ruh sönük
patlak tomurcuk...

Cevdet Dino

Çirkef Gecesi

Zar eyledi leyli gece,
Olmayan aydınlığı perdelerin...
Tam o sıra:"Saçlarından süzölmüşüm ki omuzlarına..."
Zar eyledi leyli gece
Hiç bu kadar acıtmamıştı
Bir yalan,
Yalanmış aşkımızdan geriye kalan
Uçsuz bir düşün kırıklığı
Ve paramparça bir ayna
Banyonun tam ortasında
Zar eyledi leyli gece...

Cevdet Dino

Çizgi

Yılın başı,
Uniformamda bir çizgi
Sadece çizgi...
Bu zamanlar soğuklar hücum ederdi
Yaşadığımız şehre
Birikirdi kar yığınları
Uyanınca açılmazdı, hele demirse kapılar
Babam kahramandı o zamanlar
Küreğiyle avuçlayınca karları
İnce bir çizgide açılırdı yollarımız
Tek kişilik yürür gibi
İlk gidenin ayak izleriyle yürürdük yaza değin
Soğuk bir çizgiydi kış...

Cevdet Dino

Çocukluğum...

Ağuşumda çitirtisi dolaşır çocukluğumun
Elma kabuğunun kırmızısında saklı durur tadı
Bir basamaktan yukarısı korkutur beni yaşamın
Ürkek kalır zamana karşı arzularım
Gem vurma isteği anlamsız bir ironi doğurur
"Bırak, tutunma, salıver coşsun yüreğin!" nidası
Her yanımda çığ gibi büyür, apansız, delice...
Yaşamak tüm düşleri heyulası kalbimin
Ritminde tutarsız, boşuk tınılarla çalkalanır
Günbegün atılı serencamlar biriktiriyorum
Çocukluğumun çamurlu ellerindeki misketler misali
Bakışlarımın uzağında yükselir sevgi
Ceplerimde üşüyen ellerimi sıcacık bir tende ısıtmak
Alıp çalmak istiyorum gök kubbenin parlaklığını
Çocukça güneşi kucaklamaktı geride hayalim
Şimdi, soğutur içimi gündoğumu
Ne sabah olsun isterim
Ne aydınlık bir gelecekte düş sahibi...
Çocukluğum kir, pas içinde ezilmiş
Bir kare fotoğrafında sahip olamama duygusu hiçbir şeyin...
O kadar belli ki ötesinde yalancı gülüşümün
Su götürmez taşkın buğulara, apaçık...
Topuklarımın ucunda yükseldim gençliğimin baharına
Hiçbir mevsiminde ilkbaharı duymadı kulaklarım
Esen saba yeliydi etrafımda dönen hayatın tokmağı
Küçük şeylerle mutlu olmayı bile beceremedim
Ağuşumda çitirtisi dolaşır çocukluğumun
Hala ararım gün ve gecenin farkını
Bulamamak korkusu sarmış cesedimi
Hangi bad açılır maviye,
Hangisi kapatır bende tağutlaşmış griyi bilemedim...
Dörtnala koşar sayfalar ömrümden
Çoğunda tek kelime anılmaz belki değere şayan
Çocukluğum dursun, sokaklarımda tertemiz, pak
Ne sayfalar tükensin ne saatin arşını yükselsin
Ey gönül; feryatlarını, kirli izlerini ne olur bu gece yak!

Cevdet Dino

Çocukluk Aşkım

Sokak lambasının aksi
Düşmüş mor çiçekli elbisene
Dağılmış rujun gamzene
Şarap damlası,
Kırpıklarında kan
Dağınık saçların
Bedeninde boğuşma izleri

...
Senin terin değil bu
Bir deyyusun sana değmiş elleri
Kahpe derler sana
Seni pazarlayanlar
Bilirler kahpeliği
En yakınlarından
Et,a... ve gö...
Bilmez misin bunların hepsi it

...
Ruhundaki haykırışı gizler
Kalbinin üstündeki memeler
Sen gideli yıprattı seneler
Uyku boylamlarından
Şaştı saatim
Her gece kesilir nefesim
Susarım
Sessizlik dinler beni
Ben
Sessizliği içerim
Kadeh kadeh
Kızıl bir merasim
Ve kızıl boğmadan karanlığı
Kirli aydınlığa sabahın
Bilirim soğumuştur
Seherde siperin
Kuşların çığlığını duymazsın
Vakit erken senin için
Ağzında bir dolu kusmuk tadı

...
Daha on dördünde tanıyıştım
Bir okul yolunda
Utangaç bir çocuktum o zamanlar
Yanına yaklaşmak
Korkuturdu beni
Seviyordum
Çocukça seni
ALTINdan çok sular aktı
Köprülerin
Şuan
Yatakta başkasıyla
Kabarmış dürtülerin...

Cevdet Dino

Direnmek

Çatıdan sarkan iki buz kristali sarmaş dolaş,
Güneş vuruyor sırtlarına
Kendi devrini yaşatmak için
Kristaller;
Parlıyorlar hükmüne rağmen güneşin
Alt etmenin bir yolu beklemektir düşmeden geceyi
Yeniden sırtlarını pek etmek için gündüze değin
Bekliyorlar geceyi açması için kollarını
Tutundukları sağlam değil, hükmeden doğunca
Direnmek; paramparça olmamaktır
Direnmek; boynunda ip, küfretmektir yüksek çatıda
Bahar hükmedene kadar ayaza...

Cevdet Dino

Düşten Öte Bir Gece

Yolculuk dünden başladı
Gökte ay paramparça,
Gecenin elleri soğuk
Dokundukça tenime
İrkiliyorum derin uykudan

Yalnızlığın son durağı
Yüreğim,
Gecede ilk yolculuğum...
Düşlerim alabora gemilerin uğrağı

Bir silebilsem ah tanrım yalnızlığı
Evrenin sofalarından
Belki de bu inanışla çıktım ben yola
Uzadı yol ve gölgem
Uzadı yalnızlığım ardımdan

Bir uğultu hissediyorum ensemde
Sanki büyülü bir nefes
Kanımı donduruyor
Hoyrat bir rüzgar gönlümün bahçelerinde
Sisli bir buğu
Çekiyor beni içine
Kulağımda ebabil çığlıkları
Dilimde -yüreğimde- pepuk yalnızlığı

Ay parçaları ayrılıyor gözümde
Her biri apayrı bir seferde
Ben başka...

Kar taneleri
Salınarak dökülüyor semadan
Süzülüyor bir bulut
Çobanyıldızı som ve kurşuni
Bu gece

Köylerin ışıkları
Ve
Bir sessizlik yanıyor ufukta

Dilimde tarifsiz bir şiir
Biraz ötede
Ötede biraz
Sesine meftun olduğum lir

Üstümde gri bir yüz
Çehrem denize hasret
Deniz, benden uzak...

Şimdi çekiliyordur koylarına
Küçük yelkenler
Urbaları dolu nimet

Balıkçuların

Doludizgin özledim
Dalyanlarda ağlara takılan
Yosunların rengini içime çekmeyi

Üşüyorum sanki
- hayır bu üşümek değil-
Diyorum;
İşlenen tüm demir ocaklarını
Kucaklamak istiyorum

Art arda birikiyor
Topuklarımda çamur ve su
İncinen mavinin
Karanlığa olan
Sitemi midir bu?

Yolculuk,
Elmas keskinliğine
Vuruyor dizlerimi
Giyotin,
Boynumda bir süs
Yol, yaldızlı bir işkence

Düşlerimde çığlık çığlığa
Serçe yakarışları
Efsuni bir hasret kokusu
Tenimde ılık dokunuşlar
Terli bir yağmur ruhumda

Annemin saçlarını okşamasına
Endamı şuleli bir kızın tebessümüne
Ve şehre hasretim
Kızıl buseli – hayallerimde uyuyan bir güzel-
Hasretim ona
En çok da ona ben...

Dağları izliyorum
Silüetleri düşüyor geceye
Her yükselişin
Ardında duruyor Anka
Her inişte Meleke Tavos,
Alev alev yakutları
Taşıyorlar kanatlarında

Bak, bir tilki
Ovada
Homurdanan meçhul bir inilti
Ayaklarım,
Taşımıyor artık ezik cesedimi

Çakır, ela gözlerini
Aynada hatırla,
Ey sevgili!
Ağır gelmez mi,
Tek başına yenilgi?

Nice parıltılar söndü
Yüregimin sokaklarında
Ama ben,
Geceyi tuttum içimde
O da terk edip gitmesin
Kalsın diye hüznümle
Ay ve yıldızlar...

Belleğimde bir sızı
Biliyorum,
Sensin gönlümün hırsızı
Ama,
Artık en sevdiğim gece
Çünkü benim için gece,
En anlamlı bilmece

Gözlerinin esiri olduğum gecelerde
Ben sana mı aşkıttım?
Yoksa gözlerin gece
Ben esiri miydim bunca sene

Yürürken kuşanmışım karanlığı
Köylerin hala sönmedi
Mavi morumsu ışıkları
Hala sessizlik yanıyor
Her adımda
Köpek uluması,
Sağır bir derinlik...

Gece topluyor eteklerini
Kızıl bir merasim bulutlarda
Kanlı mı bitti düşlerim?
Sonra,
Alaca bir hüsrana çöküyor göğsü
Bir ışık sarıyor boydan boya küreyi

Aydınlığım gece benim
Herkesi tezat mı yüreğim?

Ey sevgili,
Kapanıyor gözlerim
Kuytu bir mağaranın
Nemli örtüsünde

Aydınlığım gece benim
Düşten öte bir gecede
Bak, yine seninleyim!

Esmerliğin ve tadın
Aynı meyvesi sanki masivanın
Gökte ayla yükseliyor adın

Ne mevsimler yaşandı
Düşerken zemheri ayından zaman
Filizlenmiş acı gerçeklerle
Herkes pencere kenarına bir saksı koyardı
Hafif toprak ve toprakta solgun bir demet çiçek
Sanarlardı ki bütün geçmiş o çiçekle büyülenecek

Olmadı, yaşanmadı hiç mutluluk
Ne resmi çizildi tuvale
Ne okundu esamisi
Aşk sınandı hep ateşte
Gece kaldı sadece

Büyür içimizde hezeyanlarımız
Biz tanrının mı çocuklarıyız?

Ey gece, sevgili de sensin
Mutluluk da aşk da
Sen kal bari sen kal hep benimle

Artık en sevdiğim gece
Çünkü benim için gece,
En anlamlı bilmece!

Cevdet Dino

Eflatun Kirpikli

-Kır kalemi, elinde dağılsın kinin -

Mürekkep oluk oluk aksın
Kın tutsun heceler
Ölüm fermanı okunsun
Boynumda yağlı ilmek
Haçeremde takılı kalsın ahdim
Söylenecek birkaç eflatun kirpikli söz...
Yıllar var ki mor kanatlı sevgiler taşıdım
Hiçbiri yaşatmadı seni

Cevdet Dino

Erte

Bana kalan ertesi
Ertede yalnızlık...
Hazan mevsimi sinem
Sarı ve gri ağlar çehremde
Siyahlar içinde dolaşır biri
Dolaşır gözbebeklerimde

Kedere açtım kapılarımı
Şarabın hüllesi durur dudaklarımda
Tomar tomar hüznün yağmuru
Kızıl damlalar koşar bedenime

Ertede durur mavi
Acıtarak...
Gece eşlik eder
Mat ve soğuk
Kaldırımları ezilir düşümün...

Cevdet Dino

Esinti

Somlaşmış, mat tortulara gark olmuş
Biteviye geçen yıllarla kırış kırış buruşmuş alnında
Kaderinin yazgıları boncuk boncuk diziledürmüş
Gençliğinde çizdiğin bütün resimler,
Kâğıtlara yazgıçlarla kargıladığın şiirler
Alnın gibi solmuş, buruşmuş.
Sadece kalan tek parça kenarı yanmış birkaç esinti...

Cevdet Dino

Esiriyiz Zamanın

Doğan güneşle ıslanır avlular bir bir
Zamanın ne avlusunda ne teninde
bir damla bile tutmaz nem
gölgeler arşınlar denizi
kulaç kulaç dökülür mavi
serinlik dolanır alnımızda
zamanın durudurulmazdır sihri
bir telaş dolanır gökte
yağmurun sesidir
çatırdar denizin üstünde
aldığını doldurur yeryüzüne
sadık değildir ölçüsü şaşkın
hem gam hem keder
erir saydam damlaların içinde
soğuk dokunur sıcak değildir kanı
ne yazı dinler ne de baharı
zamanın tortusu silinir ve kahrı
maviye çalarsa gözlerinin rengi
gökkuşuğı inatla sunar elvanı
kıskançlıktır göğün yerdekine
düellosunun ahengi...

Cevdet Dino

Fanus

Keman sesiyle yalnızlık delinmez
Karanlığı yırtan ışık huzmesi yoktur payesinde
Belki bir şiirle akar zaman
Ölümü arzular insan
Sabahki buluşmaya erken varmak için
Sevgili, güneşin aydın yüzünde açar
Ama her gece devrilişinde
Ölüm celladı bir adım yaklaşır eşiğine
Canan cana kast eden kesilir...

Yalnız kalır kahin düşlerinde
Bilir ölümün kirli nefesini
Saklı kaldığı kaba dokunmaz
Yüreğinde sevgi uzak bir ülkedir
Fanusunda bir dilber;
Dili kelimeler etmez,
Saçları süzülmez omuzlarından
Endamı yitik bir kıpırtı
Gözlerinin elvanına bakılmamıştır hiç.
Kahin uzak tutar kendini ölümden...

Kemanın ince nağmesi duyulur
Yüzyıllar sonra,
Tek kapılı bir evin penceresinin altında
Gökte serenat, toprakta hüznün
Bahçedeki gonca açar yapraklarını
Cellat adım adım yaklaşır,
Canana hasret kalmış Cana

Kahin gömer fanusu toprağa
Gün gelir bir gonca,
Yaprağıyla sunar Canan'ı
Can'a,
Yapraklarında çiy taneleri
Büker boynunu kaderdir bu
Belki de bir tesadüf...

Yağmur ıslatmaz mevsimi
Gonca dalında tükenir, kurur...
Bölünür yalnızın birden uykusu
Uzatmak ister,
Kan kızılı taşlar içinde
Bir ömürlük de olsa hayat verecek
Birkaç damla revnaklı su...

Yaşamaya tutunur Gonca
Ölümü bahşeder

Kendisine hayatı sunana
Dokundu Can Canan'ın Fanusuna
Bir endam ki Tanrım;
Çakmak çakmak bakışlar,
Aşğını derunundan yaralar...

Ellerinden tutar oysaki ölümün
Kalbinde bir ışık yırtar karanlığı
Boydan boya,
Keman sesinde erir yalnızlığı
Gökte serenat, toprakta hüznün...

Meşk demi,
Candan alır tüm gamı ve kederi
Unutur yalnız insan
Tek kapılı evi,
Evren tüm görkemiyle aldatır
Canana ruhunu teslim edeni...

Celladın koynunda biter bir hançer
Aşktır bu, sabahın gözleriyle terk eder
Yalnızlık konuk olur sofrasına
Topraktan gelen için göğü suçlar
Ve o anda fanusa verir bir Can

Yağmur,
Eteklerini toplayan geceyi kovalar
Bir sabah vakti,
Uzak bir yuvada lir eşliğinde yağar
İnce bir keman sesi duyulur
Gökte serenat, toprakta hüznün
Gonca açar yapraklarını
Aşk her zaman kaderle seçmez kurbanlarını...

Cevdet Dino

Gece

I.

Ay doğar gecemin endamı pir vadili çehresine nazlı nazlı
Güz yağıdır bu sessizce asumanı derbeder ağlatan
Nice fermanlar okundu eteklerinde dağlarımızın
Bir yanda soğuk namlu ve al tetik
Bir yanda dűşlerimin hafif gamzeli dilberi.

II.

Uzamiş kirli sakallarım
Başımda tarak işlemez, keçe sertliğinde kabarık saçlarım
Zirvesinde harlanmış bir iki kıvılcım Zerdűşt ateşini,
Ovada homurdanan çift gözlü iki nehir şırıl şırıl
Gözlerimde hala o eski arzu
Derunda acıklı terennümlerle aksayan -topal- nağmeler

III.

Rüzgar sanki özgürlüğün marşını fısıldıyor ince ince
Gölge benden hep bir adım ötede
Alaylı bir duruşla rengimi anlatıyor bana
Eşkiya yalnızlığını sürmüşüm namlunun paslı ucuna
Şakağımın arasında ince bir sızı
En son duyduğum 'tak' sesi
Burnumda isli bir barut kokusu...

Cevdet Dino

Gelinin Duası

Görünsem sabah vakti telli duvaklı
Öpse güneş alnımdan ve okşasa yüzümü
Aklar içinde dolansam ellerinde
Büyütse ellerin yüreğimi
Tüm yarenler birleşse tüllerimde
Mutluluğumu saklayan duvağım
Hüznümü gömse baba evine
Yeni ocağımda sadece bahar rayihaları
Kadınlığımı sezdirse gözlerin
Acı bir hayatın hülyadar duası mı olur isteğim?

Cevdet Dino

Git

Yıldızları düşün bu gece,
İzbe sokaklarda dolaşırken
Kapkaranlık bir köşede
Dur ve düşün;
Düşüncenin eridiği noktadayım ben...
Soğuk gecenin içinde
Seyret,
Göz perdelerine yansıyan
Asumanın titrek
Kaskatı kesilen mihraklarını...
Dur, dur ve düşün
Yalnızlığın tadına vardı mı benliğin?
Sadece gölgen eşlik ederken sana
Hissettin mi kaldırım taşlarının
Ezikliğini?
Dur, dur ve düşün
Attığın adımların çetrefilliğini
Karanlığın sallanışını
Gördün mü?
Ağlamaklı oldu
Yürüdüğün sokağın rengi
Geri dönmeye çalışma
Dönemezsin
Durma şimdi
Alabildiğine uzat adımlarını
Alabildiğine hızla tüket
Sendeki beni
Durma şimdi
Git...
Git ki; yalnızlık silinsin
Bu şehirden,
Git ki;
Aydınlansın kirlettiğin canlar...
Bir daha anımsama
Bu şehri, bu sokağı
Ve bu sokaktan öncesini
Bu sokak
Çoktan unuttu seni...

Cevdet Dino

Gizin

Duvarda beliren bir çizgi,
Anlamalı- anlamsız nüveler anımsatırken bana
Sen yine çekiliyorsun köşene,
Kulaklarında "kuşum! " ninnisiyle
Tenhaya, en son gizine...
Bazen çekingen dalarken gözlerine,
Korkuyorum;
Ellerinle bir parça hüznü uzatacak:
"Al bu senin için diyeceksin."
Tenhaya çekilirken kalbinin ibreleri,
Bir anda gözlerim arıyor
Seni;
En son gizinde
Bulmak için bütün masumiyetinle...
Söylemeye tutulan dilimi,
Isırıyor katil dişlerim,
Dizginlensin,
Beklesin o anı,
En son gizine çekilmeni...
Bir de;
Şu gönlüme söz geçirebilsem
Kendi ezgilerini
Saklasın;
Bir başka bahara
Bir başka rüzgarda
Tufana tekrar yelken açtığımız ana...
Ama
İçimdeki terennümleri
Bir de
Sana söyleyebilsem
Sen çekiliverirken
En son gizine...

Cevdet Dino

Günaydın

Günaydın,
Adaletin uykuda sarsılmış nefesi
Günaydın,
Sevgiden yoksun aşkın göğüs kafesi
Günaydın,
Serseri sabahın yorgun görünüşlü adresi
Günaydın,
Demokrasinin çarpıcı simgesi, bezirgânı!
Günaydın,
Ey halkım, kucakla yeni bir dönemde
Aşüfte sistemin çarkını
Günaydın,
Memleketim...

Cevdet Dino

Güvercin

bembeyaz tüylü güvercin
baharda yeşil dallara konarsın
için kıpır kıpır
mevsimlik göçersin...
bazen,
konarsın bir mahkûmun penceresine
anlatırsın özgürlüğü
her dönüşünde yinelersin
kanatlarında maviyi taşıyarak
bazen,
iki aşığın ilk heyecanı olursun
göklerde uçarken
bazen,
barışa zeytin dalı taşıyan saflığı
sunarsın kirli bedenlere
yorgun düştüğünde,
sığınırsın bir mazlumun gölgesine
bazen de,
beş trenini bekleyen
bir yolcunun ayak sesine...
uç sonsuzluğa gök tanrıçası
mazlum sen, sığınan ben olayım.

Cevdet Dino

Güz

Güz çatmıştı
Sarı renkler sinmişti Faik Bey Caddesine
Palmiyelerden dökülenler
Elbiselere yapıştırdı
Yapışır çıkmazdı
Bir sokak ötesinde Halit paşa
Bayrampaşa, istasyon Caddesi, Kaleiçi,
Ve konutlar...
Klanlar yıkılmış kalenin eteklerinde
Göçebe topluluklar sürülmüş,
Bin siperli taş duvarlara
Boy boy beton krallıkları
Uzanır Ladi'den Subatan'a...
Küçülmüş Gazi Muhtar Müzesi
Sindirilmiş taş köprü,
Eski hamamlar, Ani, Millet parkı...
Hemen üstünde şahin bakışlı kale surları
Her sabah selam verir eski kominist diyara
Günaydın der Celal Baba'ya, Harakani Hasan'a
Sabah ışıkları vurdu mu at heykellerine
Tüm talebeler Faik Bey'de yürümeye
Söz kesmiş gibi dökülür sokaklara
Bülbül Mahallesi,
Kars çayının kirli buğusuna teslim olurdu
İlkbahar sabahıyla
Efkâr yokuşuna sıra sıra, dizi dizi
Kuyruklar tırmanırdı
Güz çatmıştı;
Film festivalleri, konserler, şöenler
Ardı arkası kesilmeyen eğlenceler
Alışılmadık neşe kisveleri toplanmıştı...
Biz,
Düştük bir yolculuğa
Rus diyarından Rumun bir diyarına
Tren raylarının sesleri
Takur tukur eşlik ederdi
Çapraz noktalara kesildiğinde raylar,
Kıvrılırdı bir yılan misali "demir kostümlü"
Hiç sallanmadan,
İçki masalarının kurulduğu restoranında
İlik bir çay yudumladık
Yavaş yavaş ilerlerken Ruma doğru
Gariban tebessümler geçiyordu bir bir
Yürüdüğümüz koridorlarda
Nihayet bitti yolculuk
Vardık Ruma
Gezdik sokaklarını
Şimdi bir dönüş telaşı tuttu bizi
Yine demir kostümlüyle
Akşam olmak üzere bindik
İssiz bir karanlık çöktü
Kimimiz, hafiften uyukladık

Dolaşırken kostümlüde
Kimimiz,
Kaçamak bakışlar yaşadık
Latifeler dizdik çift göçmen kuşlara
Biliyorduk Rus diyarına geliyorlardı
Ama bizimkisi sadece bir oyalanış
Varana kadar garına Kars'ın
Bir siren alabildiğine uzun
Alabildiğine işte geldik seslenişleri
Garın ortasına
Bir de meçhul bir ceset indirildi birden
Faili meçhul bir ela gözlü
Güz çatmıştı;
Sarı renkler sinmişti Faik Bey Caddesine
Palmiyelerden dökülenler
Elbiselere yapıştırdı
Yapışır çıkmazdı...

Cevdet Dino

Hala Yoksun İçimde

Kaç latifeye sığdırsam gülücüklerini,
Yaralı yüzüm tebessümden uzak kaldığında
Sadece senin gamzeni hatırlarım,
Umudu hissettiğimde yüreğimde...

Kaç damla su içsem busenin sıcaklığında,
Dudaklarımın çatlaklığını yâd ettiğim lahzada,
Bana bir tas 'kırmızı' uzatsan
Gül kokulu sevdandan camlar içinde...

Kaç sevdaya tutulsam senli diyarlarda
Kokunu şimdi getirse şimal rüzgârları...
Edalı bakışlarını da çaksan bir mihın ahenginde
Sana dönüşen varlığımın orta yerine...

Kaç çocuk büyütsem özümden içre,
Bir ırmak gibi senden bana akan,
Düşler sarsa bütün hayallerimi,
Katil bütün hayaletleri bitirdiğimde beyaz tenimde...

Kaç geceyi aydınlığa çevirsem,
Her baktığımda esmer simanın esinliğinde,
Yürüsem küçük dünyamın izbe sokaklarında
Yeniden bulmak seni güllerin masumiyetinde...

Bilmem, kaç sessizlik bozuldu bu topraklarda,
Senin çığlıklarınla irkilen ovalarda,
Dağlara çevirsem yüzümü,
Özgürlüğün bilinmeyen tek sahnelerine aşkın...

Kaç zaman geçti seni yaşamadık
Kaç zencefil yaprağı koptu dalından ince ince
Düşerken yorgunluğumla göklerden
Kaç özge tomurcuk çürüdü
Senden uzak bültenlerde...
Kaç leyli bahar geçti
Hala yoksun içimde...

Cevdet Dino

İdil

Bir nim sıcaklığıyla kalırken gece
Uykusuz gözlerde
Tomurcuklar ve çetrefil çehreler
Dizilir tüm koridorlarda
Bir ölüm çığı ve bebek ağlamaları
Duyulurken yan koğuşlarda
Şafak atmaya yüz tutar
Gecenin tam ortasında
Bir isim doğar "yeni doğana"
Ben: "Dağlarda söylenen kısa çobanlı bir şiirim."der.
Kim? dersin
"İdil" der
Senin adın idil olsun
Semaya açılan pencerem
Yeni şimal yıldızım
Kevokların en güzeli
Ey güzel bebem!
Senin adın İdil olsun
Can bebem!

Cevdet Dino

İhtiyar Adam

Bilmediğim yaşı bir adam
Gemimi sürükledi bu kıyılara
Çaldı benden gözlerimi,
Denizin tuzlu suyu kokumu gizledi
Dalgalar nefesimi,
Güneş gölgemi aldı
Tenim belki hissedirdi bir dokunuşu
Çölde upuzun bir dalga,
Denizin orta yerinde sapsarı kum tanesiydi
Yalnızdım, ölüm gibi
Çiğlık olsa varlığım tek hecesi çınlamazdı hiçbir kulakta
Sonra eğildim suya
Suda masmavi bir ayna
Saçlarına kar taneleri düşmüş
Bezgin bir ihtiyar
Titrek elleriyle dokundu aynaya
Gözlerim sende dedim
Buğulandı sudaki aksim
O zaman anladım ki
O geminin kaptanı bendim

Cevdet Dino

İncir Ağacı

Bir incir ağacının gölgesine yaslanmak
İçindeki zemherileri ısıtmak,
Darağacına çekilenleri anmak,
Gölgesinde büyütmek çocukları...
Bir incir ağacının gölgesine yaslanmak
Yeşile anlam biçmek,
Ütopyaları gerçeklerle süslemek
Mutluluğu tanımlamak...
Tüm doğanlara;
Doğumu anlatmak
Yeni baştan,
İlk sözcüklerini haykırtmak
Kahverengi bakışlı çocuklara...
Bir incir ağacının gölgesine yaslanmak
Dallarına asılan
Boğumlukları kesmek
Sorgulamak en başından
Kırmızı direkleri,
Çarmıha gerilenler gibi
Tarihin sayfalarına
Yeni imgeleri yerleştirmek
Tüm çocuklar tebessüm etsin,
Etsin ki;
Açılsın yedi veren gül...
Bir incir ağacının gölgesine yaslanmak
Yaslanıp dökmek tanecikleri
Büyüsün yarın
Ve yarının içinde yeni filizler...

Cevdet Dino

Kadim Sevgili

Kendini sersefil bıraktığın şu meczuplukla
Saçakları altında yürüdüğün binanın
İlk seyrinde oturuyor sevgilin...
Çiselenen yağmur, bulutlardan süzülüyor ince ince
Yaz gecesi ayaklarında bir çift siyah bot
Yürüyorsun sokağında sevgilinin...
Şairim, pirim, ey gönlü kainat kokulu benliğim!
Üşüyorsun, üşüdükçe titriyorsun tatlı tatlı
Düşündükçe gülümsüyorsun yüreğinle kendine
'Nazım'ın Piraye'sine olan özlemiyle
yokluyorsun oda tülünün çekilmesini
Yağdıkkça alnından süzülüyor yüzüne
Ilıklaşan saydam damlalar,
Bir his kapladıkça yüzünü, sol elinle
Çekip alıyorsun içine
Karanlık çöküyor kalabalığı olmayan
Bu garip şehrin çehresine.
Tenha ve izbe lekeli kaldırım taşlarına
Temas ettikçe topukların, alnında tarifi bilinmez
Bir sertlik yansıyor suretine
Şairim, mirim, ey yüreği hoş fikri halim!
Bak, şu köşeden döneceksin sevgilinin
Bulunduğu o sarı renkli eve...
Sonra, göreceksin ki
Üstadın 'Can'ın sevgi duvarlarını üst üste koymuş
Evin dört bir çevresinde
Yine o üstad diyecek sana:
"Sevgi duvarlarını aşacaksın bu gece."
Düşündükçe cesaret kıvılcımları
Çatırdayacak bedeninde,
Parmakların bahçenin demir tokalı kapısına uzanacak
Her bir parmağın kendi uzunluğundaki mesafeyle
Kucaklaşacak demir soğukluğuna
Hafiften bir gıcırdama sesi
Yüreğinde biraz korku ve şirin bir ürperti
Bir zaferden ganimetini bolca almış
Kasketli bir süvari misali
Kararlı yürüyeceksin...
Tam işte o an,
Kapı önü...
Çaldın zili,
Bekledin kasvetli
Kapı aralandı
Bir nur ışığı ela gözlerine
Bak işte o güleryüzlü
Kadim sevgili...

Cevdet Dino

Kahve

Usum bulanmış kahve fallarından birine
Dökülen damlaların kahve renkli köpüklerinde
Kurgular yaşamdan bağlantısız değil
Ya yaşanandır yaşayanın bilmediği
Ya da yaşayıp yaşanmasını kendi ruhundan gizlediği
Bir gün bile yanıltmadı içimdeki terennümler
Hiçbir şeyi bilmez gibi dokunurum yüreğime
Beklerim hep açık kapı aralığından görülecek olanı
Sisler serperim asiliğime her lahzanın olunmaz yerinde
Oysaki bilirim içre yaşananları küçük bir ayrıntının eşiğinde
Solgun demetler sunarım yaşayanın ellerine
Yaşananı hissetmek dürtüsü bende saklı anla diye
Kendimi bitirdim bu kurgulu gerçeklerde
Kurgular yaşanmıştır oysaki oluşturulmadan önce

Cevdet Dino

Kelebek

Antik kentleri süsleyen
Çarpık bacaklı bir kızın endamı
Düşer geceye...
Gecenin düşer kolları
Bir yumruk gibi
Rana yüzlü kızın
Hüzne aşına yüreğine
Ha değdi ha degecek!
Yeni bir pencere açılır
Çarpık bacaklı kızın
Parıltılı gözlerinde
Bakar ki;
Kaşlarını çatan bir kelebek
Döner şulelerin buğusuna
Kısa bir ömrün hüznüyle...
Odanın duvarlarına sirayet eden
Gölgeye değer kanatları...
Ha düştü ha düşecek!
Nisyana sürüklenirken kıpırtıları
İsyana dönüştürür
Kanatlarındaki elvanları...
Ha gitti ha gidecek!
Çetrefil duygular
Şel ederken bu garipleri
Hayatın parçalanmış ovalarına
İçimdeki ışık;
Ha söndü ha sönecek!

Cevdet Dino

Kelime

bir kelime dahi düşse dilinden
yasaklanmış ÷lkemin topraklarına
ürkek gölgeler çevrelese endamını
yasak ÷lkenin yasak beni
çıkartır o çemberin içinden
gizlice seni...

kelime

bir kelime dahi düşse dilinden
kızıl saçlarını ardıllayan bir kelime
-saçlarının rengindeki devrim-
kucaklar seni...

kelime

bir kelime dahi düşse dilinden
anayasam olur o söz senin dilinde
susma, söyle, haykır bakışlarını
korksa da kemalist yüreğın...

kelime

bir kelime dahi düşse dilinden
savruk cümlelerimin arasına
arasözlerimin ana eylemi senle dolar
ben gizli öznesi sözlerinin...

kelime

bir kelime dahi düşse dilinden
vurgulama sadece yalnızlığımızı sözlerinde
bütün tonlamalar senin hecelerinde olsun
beni de kullan kelimenin bir hecesinde

-vurgulamazsan da -

hissedeyim sadece

bir kelime düştüğünde dahi dilinden

Cevdet Dino

Kendince

Demıştin oysaki kendine;
Gerçekleşmeyen bir hayalin düşünö kurmak,
Aldatmaktır kendini ahlak denizinde.
Pervasızlık bulaşmış leş kokan ciğetine,
Ciğerinde bir de ertelenmiş bir siroz patlayacak.
Ağlatsan da timsah bakışlarının dış yüzünü,
Bedenin şimdi lanetlenmiş cenin suyuyla.
Sevgi diye taptığın tağutlara,
İnanma demişti oysa boyun eğdiğin siperin.
Ama sen,
Ama sen müstahaksın çirkefin tohumlarına
Şimdi büyüsünler yüreğinde
Onlarca yüzlerce binlerce onbinlerce
Sen ölene kadar kendi içinde...

Cevdet Dino

Kinaye

Geceye değse kinayeli ellerin
Bir tutuşta sabahı hâkim kılar gökyüzüne...

Cevdet Dino

Kuşlar

şehrin duraklarında kuşlar
Her kafeste bir kabile
Her birinde bir kuş
Bir avuç yemle uzanan eller
Yeşil bir dal konmuş
Doğan korunmuş kuşum!
Sana eş de getirilir yakında
Belki de erotiksidir
Anlamış bunu sahibin
Gaganda demirin keşiği
Ama bu sadece bir izgi
Kahverengi gaganda bir süs
Sahibin yle diyor
Seni besleyen
Konaklayan sıcak bir yuva...
Seslen, pencere kenarına koyarlar belki seni
Baharı teneffüs edersin
Camın ardından
Belki de bir mazlumunu daha çekersin kendine
Ödülün büyük olur
Aşın artar, okşanır başın
Ölünce bir mezarın olur
Başucunda demet demet iek
Elinde mendiliyle
Ağlayan bir çift gzlk!
Doğa sunabilir mi sana bunları
Sunmaz kuşum!
şehrin duraklarında kuşlar
Her kafeste bir kuş
Her birinde bir kabile...

zkan ERTUğRUL'un Kuşuna atfen...

Cevdet Dino

Küstüm Körpecim

Küstüm körpecim
Küstüm sana
Sevdiğim bütün menbaları sildiğin için cesedimden...
Satılmış hissettirdin küçük kedimi
Yıldızlı mermerlerle kapadın mezarımı sanki
Küfrettin arkamdan ben gidince...
Ah çekmek kelebeğin işi değildi
Bir günlük ömürle
Çekdirdin o ahı kelebeğime
Küstüm körpecim
Küstüm sana
İçimdeki çocukta
Kaybetti oyuncağını
Ağladı...
Kırmızı da küstü sana
Anlayamadım o neden...
İstersen bir daha geri dönme bana
Ama ben küstüm sana
Mehtaba anlattım;
Hayalinle seviştiğimi
Ama yokluğunun şimdi kucakladığını beni
O da küstü sana...
Mantar panon ilişti gözlerime ansızın
Neler demedi ki bana
Gözlerim bakıştı onunla
O da küstü sana
Bembeyaz bir örtü çekti kendisine bir an
O zemheri gece sarıldı bana
Küstüm körpecim
Küstüm sana
Vurdum vuslatı geceye sitem eden sokaklara
Yürüdüm karanlığa
Karanlık bile küstü sana
Emin ol ki bir daha dönmem
O yola
Yol da küstü şimdi sana...

Cevdet Dino

Mangalda am Kozalakları

am kozalakları
sereserpe gövdesinde ağacın
Islak ve nemli bedenlerine hücum ediyor güneş
ışık süvarileri kuşanmış kılıçlarını
kurutur sırtlarından süzülen teri
çıtır çıtır her nefeslenişleri kozalakların
yanık kokusu tüter yüreklerinden
hafifler bedenleri
rüzgar, matlaşmış saçlarını tarar
süsenler kayıp verdirmez belki kollarını
ama dökülür derilerinden parlaklık
gökte bulut kardeşliği bozulunca
bir umut doldurur kisvelerini
birkaç damla rahmet
can suyu aşlar kemiklerine
yeniden doğmak fikri hasıl olurken
bir anda kesilir gri
barış hakim olur yedi renkte
gökte kavisli bir çizgi
bulutlar selamlar uzaklaşarak birbirini
güneşe kucak açar asuman
çatılır kaşları kozalakların
ne sığınacak bir dulda
ne de kanatlarını gelecek koca bir kelebek vardır
bu ıslaklığın kuruması
kalan son nefeslerini de alır
çıt çıt çıt...
ç-ı-t ç-ı-t ç-ı-t...
yanar gövdeleri

Cevdet Dino

Martı ve Deniz

Konduğunda bir martının kadına kelebekler
Bir toz bulutu ve soğuk bir nidayla
Yankılanır gökteki rüzgâr ucunda kanadın
Uyanmış gözlerle gün, atarken adımlarını
Sona yaklaşan her bir cisim ağırlaşır
Yükselir martı, kemanın ince nağmesiyle
Göklere yeniden
Bir kelebek...
Sancılanır deniz,
Çakılları yorgun ağırlaşır
Belinde kamburumsu bir yükseliş
Cümleleri duyulur dalgaların serinliğinde
Kapatır kulaklarını kıyı
Kızgın deniz eteklerini döver...
Donar bakışlarımız mumun alevinde
Yitik bir sevda tarazlanır belleğimizde
Gökyüzü karardıkça ağırlaşır cisimler
Bir kelebek konar martının kanadına
Deniz çekilir koynuna Anka'nın
Yumuşak bir tüy hafif ve yavaş
Düşer damlaların bürudetine
Bir gelgit kusar çirkefini
Koyların nemli kısımlarına
Bir kelebek martının kanadına konar
Martı süzülür denize
Ve bir kelebek
Kaybolur o martının denizi içinde

Cevdet Dino

Masum

Yıllanmış bedenimin içinde küçük bir çocuk
Çığlık çığlığa figanlarda
Çarkın dişlilerinde sıkışmış yüreği
Şarı saçları, mavili gözleri yıldızların perçeminde
İncecik damarları geliyor dişlerime
Her ısırışta inliyor körpecik
Kulağında annenin gece ninnileri...

Cevdet Dino

Mektup

'Satırlarıma başlamadan önce...'
Diye başlardı çocukça mektuplaşmamız
Sonra ağlaşırdık her satırında
Sen hep garip yüzler eklerdin mektubuna
Bense hüzün maskeleri takardım
Son mektubun döküldüğünde ellerime
Dağılmıştı tüm heceler
Parçaları birleştirmek zor olmadı
Gidişinle tastamam bütün sözcükler...

Cevdet Dino

Muğlak

Kasvetli bir yalnızlıktır bu benimkisi,
Biliyorum tanımlayamıyorsun sen de yalnızlığı...
Yalnızlık sessizlik gibidir bazen
Bazen sensizlik gibi çöker içime...
Düşlerinde yalnız olmaksın en kötüsüdür gülüm!
Düşlerde yalnızlık;
Kaybettiklerinden sonra dönüp baktığında ardına bulamadığındır...
Bazen ben, anlayamıyorum kendimi
Nedendir bilmem ama yaşamak bazen çok acı veriyor yüreğime...
Tadına varmak mı mutluluk aşkın,
Yoksa ulaşamayıp hep hayalini kurmak mı
Anlam veremiyorum işte!
Bir gün atılacağım bu ezik yüreğimden bile...
Ama sormayacağım belki de sebebini
Çekip gidecek belki de hayalini kurduğum bütün güzellikler...
Yasını tutmak kalacak belki de eskisi gibi
Eskisi gibi kahırla dolu, eskisi gibi virane bir şehir misali
Belki de olmayana tutulacağım delice...
Hayal dünyasını sevmem bundan işte gülüm,
Çünkü gerçekler, bulmadan hep yarım bıraktı rüyamı...
Pay çıkarmadan çıkartmadan seveni özledim
Bunu bir yaşatan sendin
Ne acı ki sen de şimdi yoksun....

Cevdet Dino

Mutluluk

Aradığını bulabilmişsen mutlusun;
Hayal ettiklerinden ötesini yaşayabilmişsen...
Bir düş sandalına binip çektiğin küreklerden birine,
Bütün azmiyle asılmışsa biri
Ve kalbi senin kalbinin ritmiyle atıyorsa mutlusun!
Ne badireler
Ne dalgalar atlatılır ıslak ıslak bir yelkenlide,
Çarpıntılarınız aynı telde iki ayrı renk boncuksa mutlusun!
Tenleriniz birleşse de aynı örtünün altında
Eğer, değmemişse eli canına sevgiyle
Sadece şehvetiyse iniltisi aşk kokan sahenin,
Konmamışsa bir buse ışıltılı gözlerle sonrasında alnına
Mutluluk koynundakinin ardında kalanlardan birisindedir...
Kırkikindi yağmurlarından sonra
Esen şiddetli bir rüzgarda
Yürürken seninle parmak uçları cebinde üşümeyi unutarak
Adımları eşse yürüdüğü yolun hizasına mutlusun!
Masa başında çalışırken uzaktan dalıyorsa senin endamına,
Her uyandığında uykusundan tebessümüyle için kıpır kıpır
Sığdıramıyorsan divane yüreğine
Atıl kalıyorsa sevgin karşısında sevgisinin mutlusun!

Cevdet Dino

Naz

Uyanır düşlerimde aydınlık
Parıl parıl parıldar koynumda mavi
Nazlı bir nehirdir yüzün
Gözlerin çakmaktaşı kayalarıyla bezeli
Gözlerin alır beni benden
Tutsak ruhum, özgürlüğü içer avuçlarından
Kana kana usanmadan, bıkmadan
Senin gibi nazlanmaz dilim,
Seni seviyorum derken...
Doğumun Aralık'ın dördü
Zamanı üçü altı geçe durdurdun
Küstü sana belki yelkovan,
Saatlerin minesinde bir ılık hüzün belki...
Bizde ıglık ıglığa bir neşe
Hayatımıza şuleler bağışlayan bir tanrıçasın
Seni çok seviyoruz,
Tanrıçamız sana tapıyoruz...
Hoş geldin birtanem... hoş geldin...

Cevdet Dino

Ne Zaman Ki O Zaman

Hangi mevsim, kaç bahar,
Kaç gonca çiçeği, kaç kanadı kırık kelebek,
Yaralı, yerde üşüyen kaç tohum, kaç zerre?
Ne zaman hayat bulacak?
Ne zaman o zaman ki,
Gölgelik...

Kırgın bir kar tanesi,
Kefeni giymiş âlem,
Solgun demet, meyvesiz kalmış ağaç,
Uçurum kenarına sürülmüş bir güvercin,
Ne zaman özgür olacak?
Ne zaman o zaman ki,
Yitik...

Dal rüzgârsız, umut ışığı mat,
Turnalar uçmuyor artık,
Gül küsmüş açmıyor yapraklarını,
Ne zaman umut yeşerecek?
Ne zaman o zaman ki,
Solgun...

Su sesi dağdağalı, yorgun damlalar,
Makinelerin kolu bozuk dönmüyor zamanın çarkı,
Ne zaman akacak bu pınar?
Ne zaman o zaman ki,
Çalınmış...

Gölgeli, yitik, solgun, çalınmış bu hayaller
Ne zaman gerçekleşecek?
Ne zaman o zaman ki,
Yoksun...

Cevdet Dino

Ölüm

I.

Ay doğar gecemin endamı pir vadili çehresine nazlı nazlı
Güz yağışdır bu sessizce asumanı derbeder ağlatan
Nice fermanlar okundu eteklerinde dağlarımızın
Bir yanda soğuk namlu ve al tetik
Bir yanda düşlerimin hafif gamzeli dilberi.

II.

Uzamış kirli sakallarım
Başımda tarak işlemez, keçe sertliğinde kabarık saçlarım
Zirvesinde harlanmış bir iki kıvılcım Zerdüşt ateşi,
Ovada homurdanan çift gözlü iki nehir şırıl şırıl
Gözlerimde hala o eski arzu
Derunda acıklı terennümlerle aksayan -topal- nağmeler

III.

Rüzgar sanki özgürlüğün marşını fısıldıyor ince ince
Gölge benden hep bir adım ötede
Alaylı bir duruşla rengimi anlatıyor bana
Eşkiya yalnızlığımı sürmüşüm namlunun paslı ucuna
Şakağımın arasında ince bir sızı
En son duyduğum 'tak' sesi
Burnumda isli bir barut kokusu...

Cevdet Dino

Ömür

Bir yolculukla başlar herkesin ahd-i ömrü
Sonrası esecek saba rüzgarının terennümlerinde gizli
Sanrılar tüm canları esir alır deminde zamanın
Bir yol bin yolcu taşır aynı vagonun içinde
Raylar bazen çakışadurur
Bazen aynı yola çıkmak ne mümkündür
Şair boşuna dememiştir
Bir nehir ki aktı ömrüm
Akarken ömrümüz köy derelerinin yataklarına
Bize beraberimizde götürdüğümüz çakıl taşları eşlik eder
Yol bitmez sanırız pınarda serinlerken tanelerin içinde
Kesilen yağmurlar getirmeden tan kızılığının sıcaklığını
Hayallerimizde yol uzar gider ezelden ebede
Uzar şaşaalı yalnızlıklarımız
Ömrümüzün yuları tutulmaz vaktinde
Yürürüz yüzdüğümüz tanelerden kurulandıktan sonra
Ayaklarımız yere basar toprağı tanırız topuklarımızın sertliğinde
Ne su taşır bizi ne vagonların seyri selameti
Yol kısalır adamlarımızın yarıçapı büyüklüğünde
Şimdi yürü hayallerindeki uzun çizgilere
Nefesin kesiliverir yolun daha ilk çeyreğinde
Kendini tüy kadar hafif hissetmezsin artık
Ağırlaşmış bir beton yığını, tomar tomar kemik
Yol bitmek üzere durur önünde
Bir tepe daha aşayım deme
Kaldırabileceksen bükülmüş belini
Yürü...

Cevdet Dino

Özlem

Efsanesi dağlara kert olmuş
Bir halkın esaretidir özlem.
Irmak ırmak dolanan
Bir boz martının her su tanesinde
Aldığı tat;
Servinin yapraklarına dokunan
Her rüzgarın sancılı iniltisidir.
Benim özlemim;
Bir rüzgârda
Bir halkın esaretinin
Bir damla suda çözülmesidir.

Cevdet Dino

Pencere

Pencereden süzülen buğu dağılır evrene
Nazik eller dokunur camdaki ise
Arşınlanan yeryüzü ayaklar altında
Toprak topukların sertliğiyle dövünür
Sarılar yapraklar bir bir
Hüzün bahçemde tomurcuklanır
Kendi ellerimle sularım rengini
Soluk benizli hayaletler dolaşır
Bir kışı günü düşümde
Kaçış olmalı denize
Falezler hançer göğsüm kın
Gelgitler vurur kıyılarıma
Her dalga kırmızı bir darbe
Oluk oluk akan kızıl...
Pencerede ellerim
Ellerim sıcak bir nehir
Yıkadıkça düşüyor gök çehreme
Kırmızıya dokunsam zehir
Uzatsam ellerimi upuzun bir nehir
Toprağı sular bedenim
Topuklarımda çamur
Pencerede gözlerim
Gözlerim sılaya hasret,
Paslanmış hapisanedeki demir
Dilimde anlamsız birkaç küfür
Uzak bir köşede denizin siması
Soğuk ellerim dokunur alınına
Alnında çirkefin izi
Ellerim dokundukça
Nehirler, izin yatağına döker kırmızıyı

Cevdet Dino

Rüya

I.

Dost,

Düşün ki uzandın kıyısına bilinmez bir toprağın

Gözlerini kapadın huşuyla akan bir pınarın yanında

Yüzüne hafif hafif sıçrayan damlalar

Ninni gibi geldi irkilmiş yüreğine

Uyudun... Derin uyudun

Bir ahu geldi yanına birden açtın sen gözlerini

Çıttı ellerinden, yürüdünüz güzel pınarın krallığında

Öpüştünüz sonra uzun uzun

Günleriniz geceleriniz aynı yürekte birleşti

Her baktığında gözlerine eridin durdun

Servi boyu hayranla izledin güneşin parıltıları altında

Saçları dolandı senin etrafına süzüldün her telinde bir bir

Cennet topraklarıydı senin için ahunun bembeyaz teni

Kokladın, öptün, tattın ve tattın...

Senindi, senden başkası yoktu bu krallıkta çünkü

Mutluluk tarifini üstüne giymişti ilk defa

Şimdi anlayabiliyordun Mem, Mecnun, Ferhat, Kerem'i

Onlardı sevmiştin tıpkı senin sevdiğin gibi...

II.

Ellerinden tuttuğunda dilberin kalp çarpıntısı inlerdi kulaklarında

Bir gün o kadar soğuk ve uzak geldi ki dilberin bakışları

Kayboldu bir an ahu gülüslü meftun olduğun,

Çıktın bir tepenin soluğuna baktın;

Ahu dilber ve bir genç aynı senin ilk tuttuğun gibi elinden

Tutmuş aşkın, dilleri de konuşur bülbüli dilden

İçinde bir ahı vah senin, gözlerinde yaş

Koştun sevda çınarının altına

Yüzüne hafif hafif dokunan, sıçrayan damlalar

Uyandırdı seni derin derin kapıldığın uykudan

Anladın ki ne ahu ne aşk varmış içinde

Bir rüyaymış hepsi

Çağlayan pınarın şırıl şırıl akan iniltisinde...

Cevdet Dino

Saat

Mahallesinde tozlu esiyordu rüzgârlar
Çingı ve çan demirinde gri sesler
Yankılanıyordu köprüde zaman
Akan altından kirli yelkovan

Ateş yumağında ve zehir taciri
Akrepler yavaş - durgun
Kir tutmaz mı böylece zaman?
Dörtnala saniyeler,
İsviçre'de nehirler
Buhranlı yüzleri is ve duman...

Cevdet Dino

Savur

Savur;
Bakışlarını,
Gülüşlerini,
İsteyiş ve arzularını...
Kendini
- kendine engel olma-
Savur,
Beni de bu çelişkilerden kurtar...

Cevdet Dino

Senfoni

Masmavi bir deniz gördüm rüyamda,
Çılgın bir orkestra dizili her damlasında,
Martılar,
Martılar kanat çırparken denizin ahengine,
Dalgalar susardı, kendinde var olan o senfoniye,
Ve bir düş sandalı;
Yol alırken denizin bağrında,
Ela gözlü bir çocuk
Hayatın silik duygularıyla
Görülürdü küreklerin başında,
Rüzgâr, dağıtırken saçlarını alnının ortasına,
Bir çiğ tanesi düşerdi
Yüzünün beyaz kısımlarına,
Ela gözlü çocuğun,
Kıyıda bekleyeni mi vardı;
Bilinmez...
Yüzünde hafif bir tebessüm,
Yüreğinde anlamsız bir nim sıcaklığı,
Asılırdı
Zamanın ilerleyen parçacıklarına,
Umutla, şevkle, inançla...
Bir hasbıhal ederdi kendi kendine
Denizin senfonisi ve kanat çırpınışlarının arasında,
Ağarırken gecenin loşluğuyla günün sıcaklığı
Yol alırken "Vurgun"la
Bilinmezliklere,
Bir anda meçhule kal boldu
Ela gözlü çocuk
O sonsuz denizin
Görülmeyen bir yüzünde...

Cevdet Dino

Seramoni

Ey gök ve yıldızlar nicesiniz?
Gözlerimin buğusunda açan deniz
Nerdesiniz?
Karanlığım, ey benim boynu bükük ruhsari kuşağım!
Perdesiz ferim, neşem, kahkaham, ölü derim
Samanyolu çizgimde adım adım yürüyen gezegenim
Ahkâmım, elimdeki kirmani tespihim, cihana hümayun serim
Günüm, güneşim, Mevlevi suskunluğum
Düşüm, yorgunluğum, doğruluşum ey şanlı çınarım bedenim!
Ruhuma isyan ateşi tutuşturan lalelim...
Tepelerinde hüsnüyusuf lar dolanan inci mimiklerim
Ahengim, yengim ey çelik zırlı süvarim
Matemim bindallı memleketim...
Tonlu tonsuz nağmelerim, kehkeşanlı, yüce buyruklu sözlerim
Deltam, iksirlerle paramparça ovam göz bebeklerim
Sel olmuş maviye çalan lenslerim, sedeflerim
Tufana mı yenildiniz nerdesiniz?
Çelim çocuğum, garip cücelerim
Entarisi bol, zülüfleri kıvrır kıvrır latifelerim
Kızlarım, oğullarım ey geleceğimin kırık aynaları
Yontuğu bol bol aşınmış, kırılmış heykelim
Kapanan üç sayfalık anı defterim
Erken tan kızılığım, seyrelmiş yazgıcım dilim
Ey yarı aksak aksanım kifayetsiz hançerem!
Düşlere mi tutuldunuz nerdesiniz?
Nefretim, tortul tabakam, kör nefesim
Tek kanatlı gündelik kelebeğim
Şulelerin feyzinde dönen ateş böceğim
Ey değişmeyen tek düze mevsimim
Dönencilere mi yakalandınız nerdesiniz?
Sularım da selamlaşan turnalarım
Boz martılarım, göçmen kuşlarım, kirli akşamlarım
Ey kasvetli tantanam ömr-ü hayatım...
Günahkar küllerim, etim, tomar tomar kemiklerim...
Postallarım, potinlerim, yırtık çarıklarım
Çocukluğum
Ey çocukluğum, küçük serserim!
Devşirme yarı hür gençliğim
Kapılarda mı sıralandınız nerdesiniz?
Tahta atım, şımarık yelkenim
Sonsuza değin açıldığım deniz
Yeşile çalan gözbebeklerim
Yeni ufuklar mı keşfettiniz nerdesiniz?
Ana kucağı kadar sıcak türkülerim
Ozanlarım, dengbejlerim
Kulaklarımda o bitmeyen ezgi
Ardı ardına biriken ney sesi
Yoksa,
Çınlamaktan mı yoruldunuz nerdesiniz?
Yurdumun sürgün şairleri
Hikmetli isimler
İçinizdeki hasret kokusu

Tükenmedi mi
Hala gelmediniz
Söyleyin nerdesiniz?
Ey gök ve yıldızlar nicesiniz
Gözlerimin buğusunda açan sizsiniz...

Cevdet Dino

Serçe

Serçe;
Küçük, kıvrır kıvrır tüyleri
Puşlu, hain bir mevsimde dolandı farkına varmadan,
Hep yüzüne o en sevdiği şiirleri okudu,
Yalancı bahar çılgına çevirmişti minnacık yüreğini,
Bir tufan koptu...
Deniz, o eski deniz;
Mevsim, o kadar şaşaalı değildi artık...
Tüyleri kirlendi yalancı baharın tozlarında,
Grileşti gülüşleri serçenin,
Terketmek vakti gelmişti bu memleketi,
Terketti serçe terketti sonunda bir damla gözyaşıyla
Ve akan zamanın deminde,
Kirlenmemiş bir memleketin dalına kondu serçe;
Köpüklü gökyüzü, şuleli yüzler, nevbahar...
Serçe doğruldu, uyandı o kabustan
Sonra, işte o hasretini duyduğu sevgili,
Çok ötesinde değil; elini koysa kalbinin üstüne
İşte orda!
Grileşen yüz ve gülücükler binlerce elvana döndü serçenin,
Sonra bir yağmur; ılık, ürpertili ve serin...
Kanatlandı serçe ve kanatlarının üstünde bir kelebek!

Cevdet Dino

Sıkışmak

Sessiz...
Sokak sessiz
Ayak seslerim kulaklarımda
Çakıl taşları gacırcı gurur
Yankısı betondan bana
Öksürsem korkarım, ciğerden kulaklara
Birkaç çam, kenarında yolun
Spot bir lamba taa ebesinin amında
Gölgeden bir çizgi ışık, düşmüş karanlık kaldırıma
İçmiş sarhoş benliğim işareti mesanenin dolumunda
Kimse yok sessiz sokakta
Bir köşe başı tutup gelsem aşka...
Ellerim kavuştu saçlarıma
Bir geri bir ileri... bir geri bir ileri...
offf düşüncem boşa
Varsam da şu mermer taşta
Ohhh...
Ey mimar sen çok yaşa...

Cevdet Dino

Su Testisi

Elinde ağzının kenarı kırılmış bir su testisi
Kimler içmiş Kербela'yı
Kim bilir nice gidenin peşinden su serpildi senden,
Hangi mezarların toprağını ıslattın,
Kaç çiçeğe boy verdin kırık ağzından?
Ser çeşmede kaç aşığın bakışına şahitsin,
Senden ab-ı hayatı taşıyan kaç güzelin eline dokundun
Kaç buse aldın güzellerden?
Belki de fetheden bir hükümdara bile lütfedildin,
Ya da bir kaçağa, bir suçluya rast geldin,
Kim bilir belki de bir deniz taşıdın kırık ağzının gövdesinde
Suskun kaldın hep için serin dışın yangınlardayken

Cevdet Dino

Susam Sokağı

Susam Sokağının çocukları toplanın etrafıma
Bir köşe başı bulalım kendimize
Anlamalı anlamsız öyküler anlatalım birbirimize
Ne acı olsun dilimizde ne keder
Stoacılarla özenelim haydi çocuklar bu gece
'Dayan ve Sakın' kötülöklere cümleten
Dilimizde sevgi ve barış süsenleri boy versin
Ellerimizde özgürlük meş'aleleri
Apollo'dan güneşi çalalım gizlice
Bir kez neşelenelim biz bize
Haydi Susam Sokağı çocukları bütünleşelim
Kahve gölgeli bir akasyanın altında
Bildiğimiz bilmecelerle oynaşalım delice
Nihilist sezgilerimize savaş açalım
Varlığımızı,benliğimizi donatalım
Posbıyıklı amcayı kızdırmadan eğlenelim
Haydi Susam Sokağı çocukları
Şarkılar söyleyelim en hoş ezgilerle
Pir Sultan'dan - Mahsuniye
Saralım sarıyalım kardeşliğimize
En körpemizden en büyüğümüze
Sevelim sevillelim kendimizce
Haydi Susam Sokağı çocukları
Yeni baştan yaratalım dünyayı gönlümüzce
Ademin bahçesine dalalım sessizce
Biz de ısıralım o elmadan
Belki başka bir aleme seyrederek bir gemiyle
Ceza bu ya deneyelim
Neden olmasın arzumuz biz diledikçe...
Haydi Susam Sokağı çocukları
'Kutu pense' oynayalım birlikte
Elele sıcakık sevinçle
Varalım tadına bütünleşmenin
En içten dolu hislerimizle
Haydi Susam Sokağı çocukları
Çepeçevre kuşatalım insanları
Bir hayat çemberinin içine
Siyahı, beyazı, sarısı, esmeri, kumralıyla
Onlara da anlatalım Susam Sokağını
Belki onlar da katılır bize....

Cevdet Dino

Sürgün

Sonbaharda göç,
Kırılgan bir mevsimdeyim
Hafif hüznün ve sarı bir uzunluk

Şarap ve aşk aynı kadehte
Ardından kumda kahve
Falcılar masada
Yalanlar ardı sıra bu mevsimde

Hep kendime ağıt yaktım şiirlerimde
Terk etmiş bir sevgili
Buz kesmiş talan bir yürek

Geçmişle cenk ediyorum
Hep yenilgi hep hüsrarla biten bir an

Rüzgar uğramalı kentlerime
Kalıntılarım bir denizin limanına
Sağların eteklerine dağların
Gözlerin bir aynaya hapsedilmeli

Benden başlamalı göçün
Mevsimlik olmamalı gidişin

Yağmur gülüşünü
Kuşlar hikâyemizi almalı
Ne kitaplar yazmalı bizi
Ne de bir şehir anmalı

Güneş ışıkları yüzünde
Tenim göğsünde soğumalı
Yelkovan sarı bir tat bırakmalı hafızamda
Gülümsemelerim kulaklarında tufan
Ellerim lenslerini bulmalı gözbebeklerinde

Göç,
Sürgünle başladı
Kendimden gidişim kolay olmadı

Kokun efsanevi bir iksir şimdi
O da sonbaharda solan bir gül gibi
Durdu belleğimde,
Sadece sarı kaldı
Sapsarı bir sarı...

Cevdet Dino

Şarap

Umut bekledim serin bir kızıl sabahında
Ruhumda yalnızlığın hüsrarı
Şarabın buseleri vardı soğuk ve aylak
Masamda duruyordu yârim
Bir tutam meze bin sarılış
Ellerim belinde içtikçe kudurdum
Tuttukça serhoş bir cüzamlık derimin altında
Bitirmeliydim gün doğmadan
Her sarılış bir bitişti
Her buse ıslak bir haz
Hiç yok demedi dururken allar içinde
Süslü elbisesi kapalı ağzı
Tek kelime yok dizelerinde
Bitmek istiyordu o da anlaşılın
Aşkı yaşayamadığı mahzeninde
Yalnızlığı yaşamıştı benim gibi
İlk buluşmamızdı
İlk elden tükenmek mutluluk verecekti
Oysa ben her busede ağladım
Titredim titredim ve titredim...
Yorgun şehrayinler konuk oldu
Sağımda geçmişten arta kalan hüzün
Solumda yalnızlığın boş çarpıntıları
Duvarda asılı duruyor zaman
İki kişilik bir tan sevişmesi
Kuru ekmek kırıntıları dağılmış

Sarıldıkça kızıl buseliye
Ağzıma bir ekmek kırıntısı daha...
Aşk yaşıyor kendini sofrada
Her damlada kaybediyorum kendimi
O eski hatıralar...
Duraklar, köşelerinde saklambaç...
Okulun utangaç merdivenlerinde
Eriyen çocukluğum
Üzerimde gri bir ceket
Çağın öğrencilerinden uzak
Bir masal gibi anıların gölgeleri...
Bu hissi veren sensin anladım
Damlalarında saklı her şey
İksirinde mazim gizli
Bir an önce bitmeli aşkımız
Yeniden dokunuşlarımız mum ışığında
Loş maviler saldırıyor gözbebeklerime
Taneler yüzümün ovalarına akıyor
Buğulu ferim, ardında siluetin
Nasıl olur yalnızım şimdi
Bitti mi son sarılışımla
Dudaklarıma yapıştığın lahzada
Boş bir kadehle geri döndün bana
Tan kızılığını yitirdi
Gün doğumunda yıldızlar da terk etti
Sadece siman masada

Kırmızı bir ŐiŐe Şarap

Yalnızlığa aşına kalan benliğim...

Kaldı geride...

Cevdet Dino

Şarap Sabahı

Ellerimi yüzümün üstünde buldum
Dağınıktı saçlarım,
Sis çökmüş bir yağmurdan sonra odama
Tütün kokusuyla boğulmuş ciğerlerim
Boğazımda düğüm düğüm bir hırıltı
Dayak yedim mi ben dün bir çocuktan?
Çatlıyor başım, fırlamış gözbebeklerim,
Küfrettim dün gece hatırladım
Ama dökemedim mısralarıma
Bir şarap şişesi duruyor başucumda
Kimsin sen,
Bomboş ve yalnız kalmışsın,
Neden?
Senden kim içti Maşuk'unu,
Hangi saki döktü gözyaşlarını kadehlere,
Kimde saklı kaldın?

...
Aşk olsun, cevap verme sen!

...
Benzim solgun,
Titrek dokunuyorum ayaklarımın üstüne.
Ben kimde kaldım dün gece?
Şişeye kızmak kolay hadi bul cevabı!
Ne oldu yaşlandın mı sen,
Ne bu unutkanlık?
Yüzünü yıka da gel,
İyi de yürüdüğüm hol çıkmaz ki banyoya...
Aman be bu ne serkeşlik!
Saat kaç oldu,
Kime soruyorum ben bu soruyu? ..
Asılı duruyordu duvarda zaman
Gerçi zamanın ne önemi var ki
Yetiyeceğim bir yar kaldı mı bu mevsimde
Kalmadı uçup gitti askıdan melal

...
Nihayet buldum aradığımı
Avuç avuç içtim sonra tenimde soğukluk
Çekildi kanım,
Ellerimi alnımdan çektim çeneme doğru
Sonra kaşlarımı yaladı kirpiklerim
Açıldı gözlerim...
Kimsin sen,
Bu ne çirkin bir yüz Tanrım?
Ah be serseri,
Görmez misin karşıda asılı simgeni
Ayna o...
Bildiğin ayna
Ne olur ona da soru sorma!

...
Aşığı Maşuk'tan eden,
Gözyaşlarını kadehlere döken
Başka biri yoktu,

Saki sendin
Demlenen bezm-i eleste yine sen...
Hepsi sendin
Sen...

...
Kır aynayı kurtul gölgenden
İkizin bile çok gelir sana
Sen yalnızlığı hak ettin
Daha dünden...

Cevdet Dino

Şıfıntı Sevgilim

bükler uzanır sevdamin terli şakağında
kapında sabahladığım ince namlulu göğsün
küskün bir kırmızı, yelesi yırtık kisveler uzatır ellerime
parmak uçları üşüyen ayaklarım yürüyor sana
ketum bir yürek ve sersak bir düşünüşüyle
nereye diye sorma be, mor fistanlı, entarisi gül bezeli şıfıntı
nereye diye sorma bak bu gece...
sen ki, suskun kalırken kendi düşlerinde
yağdırma hüzün yağmurlarını, masumiyet kokturduğun rüzgarları
salma hayallerimin kıyısına
salma, kancık tohumu salma üstüme...
salarsan sökerim hayallerimin duvarlarını bir bir
bir taş bile bırakmam bu gece...
git, topla hayatımdan çetrefil süslerini
git, senin değil bu hüsünlü yürek...
bu benim bu benim yüreğim
sadece benim
benim benliğimin...

Cevdet Dino

Tanrı Bir Gökkuşuğı

Aynaya durmuştu yüzüm kırış kırış
Simamda bir duruş ki tanrım!
Kendimle nasıl bir hesaptır bu...

Yükselen gök kubbeler oysaki senin mihrakın
Görmez bir göz varsa o da bende
Zerdüş tohumu ekilmiş sanki sineme

Suya aktı siluetim
Güneş ensemde cayır cayır
Rahmetinde semah dönüyorum ıpslak
Nur saçılıyor ikizimden
Bu ben miyim tanrım!
Yoksa yaşamak kadar çelişkili midir bedenim ruhuma

Bir kilisenin avlusunda görmüşler beni
Şigmatayı anlatıyormuşum küçücük çocuklara
İzdıvaçsız doğana meyletmiş kisvelerim
Naşılsa: "Gökten inecek, gökten inecek..."
Göge doğrulmuş ellerim

Bir ıyd-ı arife,
Işıkları söndürülmüş bir han-ı viran
Dilimde zikirle durmuşum kibleye
Ellerim bağlanmış göbeğime
Secdeye vuruyormuş alnım

"Sabi'den çaldınız,
Biz güneşin bir parçasıyız."
Diyormuşum bir köşe başında
Tanrı insan; insan tanrıdır aynı zamanda
Tarifsiz bir hezeyanla kalmışım çığlık çığlığa

Masamda yedi kollu bir şamdan
Duvarımda altı köşeli yıldız
Seçilmiş ruhlarınız biz
Ezelden ebede daim kalan

Her ışık her yansıma
Kendini apaçık anlatmaz;
Ne İsa'ydım gerilen çarımhta
Ne Muhammet'tim Hira'da
Ne Musa'ydım Kızıl Deniz'de
Kendimden öte değilim oysa

Cevdet Dino

Tanrı ve Aldatmak

Kuru yeşil taneler,
Ürün vermez, urçan tarlalar,
Kendince büyük dağ dizgeleri
Çorak bir ovada sonbahar...
Kurumuş bir su yatağı,
Bir kadının elleri
Çatlıyor gündönümünde,
Uç yaralı yürek, kanıyor ardısına,
Kaderin tecellisi mi denir buna yoksa,
Yoksa, delicesine sevmelerin tanrı katındaki hediyesi mi?
Gülünç tohumlar
Ve sahnade aldatmanın keskin kokusu,
Masada üç kağıt:
Altı, beş ve dört.
Tanrıysa kutsayan bu çirkinlikleri,
Ey tanrı sus ve hayallerimizdeki
Bu kirli yüzleri ört...

Cevdet Dino

Tarih-i Lal

Tarihimiz düşer yüreğimizden
Lal yangınlar arasına
Erir coşkumuz
Zeytin yeşili dikenli çalılar içinden
Yabani süsenlere el uzatır
Diner sesimiz mor falezlerde
Eflatun göğüslü
Dağların eteklerinde
Bir ince "ah(u) " ile yankılanır
Sen de sus ey Dicle
Haykırışlarımız kaydedilmedi
Divitin ucuyla
Kanlı sayfalara bile
Dağılır belleğimize
İşlenen tüm cinayetler
Adil ayaklanmalar vücut bulur
Her dokunuşumuzda
Kara Kitabın soğuk suretinde
Dört kollu zamanın esaretidir
İnen tokmak hülleleri
Ve yenilgi yengiyle kucaklaşır
Bitince sıcak top ateşleri
Dibinde biter simamızın, keder
Tarihimiz yüz yüze kalır
Yazgısız efsanelere mahkûm
Bir kölenin kamburu doğrulur çığlığımla...
Birleşir iki su;
Birinde suskunluk
Birinde haykırış
İçince grileşir yüzümüz...

Cevdet Dino

Taşra Gülü

Levente

Vaktinden önce çalmış çanlar,
Engelli bir sürgüne devirir yüzünü
Lal mısralar dizilir dilimde
Söyleyemem nedamet var gönül seferimde.

- Konyak şişelerinden biri, yarım, sol cebimde
Islak hissederim tenimi güneşin altında
Kırmızı mürekkep bulanır sözcüklerime
Anlayamam hiçbir yudumu kadehlerin içinde-

Her yanı pusu, cahiller gülme deminde
Çırpınışları ve kahkahaları acizliklerinden
Bilmezler diriliş ve fedakarlığı
Uzaktan bir çocuk acır onlara gönül telinden

Bir dost uzatır elini, böler karanlığı meş'alesi
Bıyıklarından anlaşılır eğitim süvarisi
Terli avuçlarında tomurcuklar
Ekecek tarla arar göğün alt zemininde

Ey dostum, önce zararlı otlar biçilir,
Hasat mevsimine varmadan
Boy vermez yoksa hiçbir filiz çöl ikliminde
Yer, bitirir bu zalimler açılan her goncayı
Zannederler ki kaktüstür, taşra gülü lale
Bu reziller, kendilerinden bile avare!

-Can baba der ki sıçar göle manda
Bunların ne farkı var boktan yana
Bir süreçtir sıçmak, öğütülen gıdadan sonra
Malak da bir yavrudur, sinek kapsa da daldan! -

Mevsim yağmur getirmez mi?
O an çekersin kökten dikenleri
Toprak direnç göstermez verir kökün hepsini
Söküp atılır kepazelikler... azı soytarı, çoğu serseri!

Hiçbir gül dikensiz değildir!
Bağban bilir işini
Kanatmadan budar tenlerini
Pak eder, yıllardır solgun kalmış nefeslerini!

Belki, yeni bir sürgüne uzanır dilim
Ama güllere kıyılmasına razı kalmaz elim
Tan vaktinde bir curcuna...
Cebimdeki konyak dökülmüş sol avcum!

Cevdet Dino

Tenhada Sen

Tenhada esmer teninin kokusu
Kurşun grisi bir yalnızlık
Bulmak istiyorum seni
Tenhada sen üşümekli

Rüzgarlı bir mavilik
Kahinler bile karamsar şimdi
Kilitlenmiş diller, usturalı bir sessizlik
Tenhada sen gönül çığlıklarıyla

Uzak bir aydınlık
Derce dalan tohum taneleri
Açılan bir gül yaprağı
Tenhada sen solgun

Gökte hüzün
Çağlayanlar zamana küskün
Bulutlu, puslu bir gün
Tenhada sen başı dumanlı

Bir aşk kelebeği
Uçmaktan yorulmuş gibi
Gözyaşları damlıyor gökkuşağı kanatlarına
Tenhada sen suskun

Bir anda;

Seyre dalarken gül tenini
Bütün imgeler anlamsız şimdi
Muallaktaki sefil duygular
Tenhada sen kızıl buseli

Yıpranmış gerçekler
Telkariye işlenmiş yüzün
Sana gelen çılgın bir ızdırap
Tenhada sadece sen...

Cevdet Dino

Tutsak

I

İstanbul, esaretimin kirli sesi, nemli ığlığı
Matemli kepenkler ardından bakarken gri gökyüzüne
Tavanlarda örümcek ağları ve tutsaklık...
Üşütür beni yalnızlığın ey koca çınar!
Korkar içimde gülümsemeyi unutmuş çocuk
Sofama ay yükselirken düşen şûle parçaları
Anlatır seni, gölgen senden kısa ve yorgun
Düşerken avuçlarıma paslı demirlerin ardından ilk kar tanesi
Sanki senin de o an temizlenir masumiyeti özleyen ruhun
Biliyorum neşen kavî, mizacın serttir bazen
Bazen düşer kolların bir yumruk gibi
İçinde her dem eriyenlerin mihraklarına
Onlar için daha taşın toprağın altın
Hâlâ o düşlerin vazgeçilmezisin
Kaldırım taşlarına vurduğun kilit duruyor mu teninde?
Sen beni surlarının kuytularına hapsettin
Çürüyor belleğim yıllanmış iksirlerinde
Ey İstanbul solgun denizlerde duruyor perçemim!
Sen bir tutsak büyütüyorsun en bilinmez yerinde
Mavi yelkenlisini bırakırken dalgaların ilk serinliğine
Düşüyor endamın elvanlarından yitik elâ gözlerime
Gecenin buğusunda keşfettim oysaki seni herkesten önce
Koca çınar, Fatih'in miracı
Fethin mahkûmluğuma mı gebeydi söyle!
İzbe sokaklarındaki ahengine âşına olmaya yüz tutmuşken erinliğim
Kör nefesine gark oldum, zindanlarında yaşlanıyorum sevgilim!

II

Sol yanımda duruyor busesi kırık bir testi
Kimler içmiş senden Bâki'nin şarabını,
Kaç servi tuttu ellerinden ser çeşmede,
Nice ayınlar yaşadın kim bilir?
Belki Nedim'in cenâhındaydın
Seninle su içti lâleler
O kırık, Halil'in midir yoksa indirirken "gül divânı"nı
İstanbul kokularından soyutlanıyordu o lahza
Bir bürûdet içre kaldı, bahar havası söndürüldü rayihaların
Ey pâ-yi taht, gül bezeli endamın
Gümüş tortularla âh-u zârda şimdi...
Ya Osman'in son nefesiyle tattığı âbsa
Senden dökülen sokaklarına İstanbul'un
Ne bilir şair, belki de Nef'i demlenirken bezm-i eleste
IV. Murat: " Utanmıyor musun padişâhının yasakladığını içmeye! "derken
Nef'i'nin: "Asıl sen utanmıyor musun bir(a) hâneye izinsiz girmeye! "
Sözüyle yankılanıp sâkinin elinden yere çalınan kırık testisin belki de.

III

Başucumdaki duvara sirâyet eden anlamlı anlamsız bir çizgi
Seni özlüyorum ey İstanbul, yedi tepenle kucakla beni!
Sende tutsağım şimdi, özgürlüğüm mahzenlerinde
Sun ne olur feyizleneyim tarihinin inkişafındaki tülleri
Damağıma festival havası dolsun yeniden
Duyunca seni, hüsnüyusuflar dolansın inci mimiklerime
Canlansın perdesiz ferim, kahkaham, ölü derim...
Yakamozlar eşlik etsin kıyılarında yürürken ağır aksak
Bir yağmur, bir daha, bir daha... ısıtsın çehremi
Koşayım tüm avlularına ey İstanbul!
Yırtılsın donuk yüzüm, topuklarıma yükleneyim
Haykırayım, bozguna uğrasın Mevlevi suskunluğum

IV

Tükensin dedim tükensin,
Açıldı sonuna değin kapanan kapılar,
İşte, kesildi usturalı sessizliğim
İşte, şehir-i yâr...
Gonca dalında suskun, mevsim bahar
Kaskatı tüm güruhlar
Özlediğim diyâr-ı rûm, neşem, candan bir ümran
Doğdu nim-i rûz, şimdi İstanbul gül-feşan
Hafifledi yüreğimdeki bâr-ı girân
Ayasofya, sarnıçlar, köşk ve saraylar...
Ne varsa ey İstanbul senin doğumundan kalan
Beşeriyetin gözbebeği saltanatınla Firdevs'e ulaşacaklar

Cevdet Dino

Uzaklaşırken

İnce bir soluk içimden süzüldü pınarlarına aşkımızın
Bir daha düşünmenin takatini sorguladım benliğimin parçalanmış iksirlerinde
Düşündüm- yanılacağımı bilerek- ve yanıldım
Kendimden uzaklaşırken buğulu bir sis kümesi kapladı islenmiş yüzümü
Çarçabuk toparlandı tüm nağmeleri geçmişimin
Maziye gömülecek her satırını yeniden okudum
Merak edip yeni baştan dönüp bakmamak için
Kendimden uzaklaşırken senden özge izlençlerimi sildim belleğimden
Sadece beklemek kaldı kendimden uzaklaştığımı göreceğin günü
Simanı hatırlamamak dürtüsü doldu içime
Onu da başardım yüzüne efsunlu bakmıyorum artık
Mazimiz gelmeyecek peşimizden öyle silinecek ki her anı
Anımsamak istemeyeceğiz kandırmacalı aşk oyunumuzu
Kendimden uzaklaşırken tek düşündüğüm bir mavi çizmek yüzüme
Anımsayıp sevineceğim tek bir nüve kalsın geçmişimden geleceğe
Bir kadeh de dökeceğim tüm yalanların üstüne sarhoş olurken hüznüleneyim diye
Kendimden uzaklaşırken teline dokunmayacağım saçlarının
Kokusu sinmesin yaşantımın diğer yüzüne
Yavaşça buz kesiyor düşlerim ve düşüncelerim
Unutuyorum kendimden uzaklaşırken sendeki beni

Cevdet Dino

Vazo

Gurbette nakışlı bir vazo almış sevdiğim bana
Benden kalanları koymuş içine
Elleri değmiş, ten kokusu sinmiş çevresine
Başucuma koydum;
Sonra nefretle doldu atmaca yüreğim
O eski sıcak bültenleri yaşadım...
Bir kâğıt koydum daktilonun ağzına
Bir hüznün doldu ki küçük, loş odamın kasvetli çehresine
Parmaklarım, donuk harfleri seçtikçe
Suskun, bağıran kelimeler
Dizildi soldan sağa kâğıdın sert yüzüne
Dokundukça,
Ağladım;
Dokundukça,
Tarazlandım
Her bir hecesine sözcüklerin.
Nihayetsiz bahsettiğimiz o aşk bitmişti
Birden;
Başucumdakini çaldım yere,
Çaldım mor desenli halının yüzüne.
Tek tek göz attım dökülenlerin her tanesine
Her nesnede bir yaşanmışlık;
Birinde ilk heyecan,
Diğerinde ilk dokunuş,
Ötekinde ayrı apayrı bir duyuş...
Hışımla çektim kâğıdı parçaladım karadüzen
Oturdum eşğin sol yanına hafifçe parmaklarım
Dayandı soğuk alnıma sustum ve suskunluk...
Onu ilk gördüğüm durak geldi aklıma
Orada başlamıştım kandırmacaya
Gitmeliydim sahte mimarinin karargâhına
Çektim ellerimi koyuldum yola
Vadiler, bükler aştım her nefesimde
Vardım yanına heyecanımı tanıdığım
O illetli, o dağdağalı, o sessiz... yere
Zamanı geriye almış gibi tuttuğum ellerini sürdüm yüzüme
İlk dokunuş ilk sıcaklığı bu hayatımda hissettiğim
Tebessümün mayalandı aklımda
Kendimi kaybetmişim meğer
Baktığım asfaltın karanlık buğusunun yanında
Esiyordu rüzgâr usul usul ve ellerimi dayadığım alnımda
Terler dökülüyordu şahrem şahrem
Birden toparlandım doğruldum
Yüklendim topuklarımın üstüne
Ayalandım unutmak için geriye almak istemişim zamanı
Silmek yokluğa sürüklemek istediğimden gelmişim buraya
Tuttuğum elini bıraktım diğer elinin hizasına
Bakışlarımı çevirdim senden öte yana
Önünden geçip gittim o yılların sarhoşluğuyla
Tiryakisi olduğum seni yaşanmamışlıkla bıraktım orada
Döndüm odama ne vazo ne de senden bir hatıra yoktu ortada
Kalemi bıraktım elimden döndüm rüyama

Sevdiğim her neredeyse mutluluklar diliyorum sana...

Cevdet Dino

Yakın

Zemheriye bürünmüşse yaz
Kışın soğuşundan kaçmaya çalışma
Arar, bulur aynı terennüm seni
Hep içinde olduğun sarsıntı
Yıkacaktır seni...
Pek yakın...

Cevdet Dino

Yeni Ay

Kıyılarında hapsolmuş bir çiy tanesiyim
Başaklarından süzölüp dökülsem avuçlarına
Deniz kokulu saçların karışsa rüzgârlarıma...

Birkaç soluk ötemde,
Ilık bir kuşakta dem vuruyor iklimin...
Nefes nefese buz tutuyor,
Kış ve ayaz yüklü uzun kirpiklerim...

Hayalimdeki iklimde
Çehremde ay ışığı,
Durgun denizin sularında yakamoz
Geceye karışır hüznüm...

Aşk tanrısı bizi unuttu sevgilim
Yaklaştı ayrılık vakti
Kahır olmasın yüreğinde
Ay kalır gecemizde ışığıyla aydınlatır bizi...

Cevdet Dino

Yeniden

Yıllar saklar insanın acısını derlerdi
Oysaki yıllar unutturur sanmıştım

...

Nice zaman saklı kaldı sevdam
Şarap misali mahzeninde
Kendimden uzak tutmuşum bilmeden

...

Gün gelir de hiç hatırlamam
Esamisi bile okunmaz içimde sanırdım
Nerden bilebilirdim ki?
Mazinin yıllanmışlığını can evimde

...

Bir sızıyla uyandım
Muallâkta asılı kalan terennümler
Bir bir hücum etti eriyen benliğime
Bu kadar zaman beklemek niye?
Utancın gölgesiyle uzaklaşmışken benden
Yıllanmış neden doluyorsun kadehime?

...

Bırakıp gittiğin gün
Sevmeyecektim bundan sonra hiçbir kadını
Terk ettim senle dolu şehrin anısını

...

Düşmandım tüm kadınlara
Hepsinde ihanetin duruşu
Yalanın dik alası
Fırsatçılığın en azadesi
Görünürdü gözlerime

...

Bir bahar mevsiminde
Esen rüzgâra karşı duruyordu kinim
Ama o da bir kadın
Birden onunla okundu adım
Göklerde yazılı duruyordu sanki
Kaderdi sanırım
Hayır hayır evrimdi senin adın

...

Yıllar saklamaz belki
Ama yıllar yaratır
Yeniden aşkı ve sevgiyi

...

Cevdet Dino

Yıldız

Hayaloğlu'na

Saçlarındaki yıldızları koparılan
Esmer çocuğun yanına gidiyorum anne,
Gidişim benzemese de ona
Mekandaş oluyoruz anne
Şimdi de sen saçlarımdaki yıldızları kopar
Kopar anne!
Gittiğimde anne esmer tenli çocuk
Boyunca bir sofraya kurmuştun
Gül testilerden şaraplar dökülüyordu
Altın renkli kadehlerden
Oradaydı
Çirkin krallar, esmer tenli diğer çocuklar
Yüzleri güleçti anne hepsinin
Birden
Seslendiler âlem-i muşerete:
"Hayaloğlu diye bir şair..." geldi diye
Hoş geldin dediler bana anne
Hoş geldin...
Saçlarımdaki yıldızları şimdi de sen kopar anne
Kendi şarkısının sözlerini söyleyemeyen yıldızları,
Zülmün cilalarıyla boyanmış yıldızları
Kopar anne kopar...
Şimdi hoşça kal anne
Hoşça kal...
Esmer tenli yeni bir çocuk gelene kadar anne!

Cevdet Dino

Yol

Yol...
Yol al zamana karşı badirelerin solacak
Yol saçlarını kâküllerin kalkacak
Yol al yolsuzluktan bu hükümet de çökecek
Yol al bu şehirden her şey görünecek
Yol al kendinden ömrün bitecek
Yol al
Yol yol da al...

Cevdet Dino

Zaman

Kan kızılı eldivenler giymişti ellerine kalabalıktan biri
Demir topuzlu kemer, ince burun kestane renkli ayakkabılar
Üzerine damla damla lehim dökülmüş, dizlerinden yırtık pantolon
Koyu kahve renkli, yosun desenli deri bir mont
Kulaklarında Yavuz'un sarkmalı küpeleri
Alnının orta yerinde birleşen kaşlarını çatıyordu gelip geçene
Herkes düşmandı onun kurduğu düzende
Her anı bir saldırı, hunharca bir çatışmaydı sanki
Erkeklik dövebilmektir kalabalıktan herhangi birini...
Ya tespahi... Siyah Oltu taşı işlemeli çingırağı...
O bar bu bar demeden her kapıya dikiliverirdi
Her köşe başında onu bekleyen bir yosma,
İçtiği her kadeh rakının yanında bir tutam kadın kokusu
Duygu saatleri hep eksik, Freud'u-bilmeden- yaşıyordu
Saçları omuzlarına dökülmüş, endamı dolgun bir güzel değildi kadın
Kadın; onu doyuran, zevkine amade olan bir memluktü
Yıllar kendi içinde sürgün bir benliği sosyal yontunmuşluğa taşıyordu yavaş yavaş
Değişiyordu kaşlardaki kalınlık, bakışlardaki öfke tohumları
Zaman, taş fırın erkeğini zamane gençliğine dönüştürüyordu hüzmelerinde
Rakı şişelerinin boyu küçülüyordu, cintonikler, kırmızı şaraplar... büyüyordu
Demir tokalı kemerlerle bezeli pantolonlar
Yerini kemeri kalça kemiği olan düşük belli pantolonlara
Deri desenli montlar, kapşonlu belden sıkmalı t-shirtlere,
Ayaklara konversler giyiliyordu artık
Kadın; dalına sığınılan sımsıcak yuva- bir çocuk neşesinde yaşanan-
Yalnızlık deviniliyordu esrarlı kaçamaklarla yaşam kıyısının sokaklarında
Hümanistlik kambur misali oturuyordu omuzlarının arasına
Bütün insanları sevmeyi öğreniyordu sevmeyi yeni öğrenen kaçkın yürek
Zaman, yeni terennümleri taşıyordu buklelerinde
Yeni ovalara yatağını sevgiyle deşen hırçın bir akarsu misali
Zaman başka kimleri değiştirmeliydi devrin buğusunda
Şimdi yağın şuleli bir yağmur var teninde nice zamane gencinin
Kim nereye nasıl gitmeli, hangi çınarın altında kaç çaput bağlanmalı
Belki bilinmez her sorunun cevabı
Belki zaman tersine döner bu asırda
Belki de değişir yeni benlikler yansıyan ışıkları altında yeni günün
Ama unutulmamalıdır ki yeniden sevebilmek dürtüsüdür bu değişen nağmelerin...

Cevdet Dino

Zindan

Ey zindan,
Kapkaranlık gölgen ve çürük bir tadın var
Işık istiyorum senden çaresiz
Hevesim kırıldı sevdiğime
Ne bir arzu ne de istek kaldı bağrımda
Ey zindan,
Gece de gün de bir sende
Üzüntü de sevinç de...
Tahayyüllerle diriltmek kalıyor benliğimi
Suskun ve üzgün dururken
Onu da beceremiyorum
-Oysaki en güzel düşler kurulmalı esaretin kucağında-
Ey zindan,
Güneşim, yıldızım sen oldun şimdi
Seninleyim bak yorgun ve bitkin
Yaslıyorum bükülmüş belimi
Yaslıyorum günahkar duvarlarına senin
Ey zindan,
Paslı kapıların hiç açılmasın
Ne olur sinene çek beni
Kaybet zemininde bu cesedimi
Mem'i susturduğun gibi
Ey zindan,
Bağlı bileklerim
Ağırlaşmış bir beton yığını yüreğim
Doğmak zulümmüş anladım
Yık beni ne olur kurtuluşa ereyim
Ey zindan,
Hissetmek istiyorum yaşamın son nefesini
Dört duvarınla gel üstüme ki boğulayım...

Cevdet Dino